

VÁŽENÍ A MILÍ SPOLUOBČANÉ,

věřím, že i vás těší nejen slunečné počasí, ale také příznivý vývoj pandemické situace, dostatek očkovacích vakcín a rozvolnění mimořádných opatření, která byla velmi tvrdá po dobu nouzového stavu a trvala i po jeho ukončení.

Určitě vás bude zajímat pár pozitivních čísel, a to např., že za poslední květnový týden v Královéhradeckém kraji přibylo pouze 329 nových případů nákazy covid-19, což je velký rozdíl oproti přelomu února a března, kdy nově nakažených v kraji týdně bylo v průměru 5.000. Aktuálně je Královéhradecký kraj jeden z nejméně zasažených regionů ČR.

Informace z prvních červnových dnů říká, že zdravotníci vyočkovali přes 304 tisíc dávek vakcíny. Nadále se očkuje v nemocnicích a dalších zdravotnických zařízeních a také v ordinacích praktických lékařů. Těmito čísly se Královéhradecký kraj řadí na přední místo v proočkovanosti obyvatel ČR.

Vyhlídky na léto jsou tedy příznivé. A pokud rychlost a počet očkování udrží i nadále stejné tempo nebo ho dokonce bude zvyšovat, můžeme se těšit, že se vrátíme do „normálního“ života. Uskuteční se některé akce kulturní, sportovní, budeme se opět těšit ze společenských, ale také větších rodinných setkání. Je přesto stále otázkou, co přinese pro pandemii podzimní období. Nezbyvá než doufat, že to nejhorší máme za sebou. Je na nás, abychom byli i nadále zodpovědní a obezřetní, a to zejména při dodržování základních hygienických pravidel.

Zahájené investiční akce probíhají v rámci možností zdárně. Přes počáteční komplikace u rekonstrukce domu č. p. 15 na náměstí (sociální byty) nyní práce probíhají bez dalšího prodloužení. Zhotovitel předložil aktualizovaný harmonogram prací včetně potvrzení termínu dokončení. Troufám si tvrdit, že projekt stavby byl vypracován citlivě a v souladu s okolními domy na náměstí Svobody.

Stavební práce jsou v plném proudu také na úpravě vjezdu do náměstí (před městským úřadem). Zde bylo nejprve nutné přistoupit k opravě vodovodního řádu. Tato oprava se neobešla bez dopravního omezení. Díky vynikající spolupráci s Vodohospodářskou společností Jičín, a. s.,

byla dopravní omezení minimální a přerušená dodávka vody zajištěna náhradním zdrojem pitné vody.

Dobré zprávy máme aktuálně také k plánovaným investičním akcím, na které

byly podány žádosti o dotace. Získali jsme dotace na opravu místních komunikací Na Sídlišti, na místo pro aktivní odpočinek a sadové úpravy parku před ZŠ Libáň a na rekonstrukci Kulturního domu v Libáni – vše z Ministerstva pro místní rozvoj ČR.

Ještě v době, kdy přetrvávala mimořádná opatření, jsme využili možnosti pracovat alespoň na venkovních odlehlých místech. Jde o taková místa, která si zaslouží naši pozornost a péči. Místa, která by měl znát každý občan Libáně a chovat k nim náležitou úctu.

Jedním z nich je Libáňská borovička. Podařilo se vyčistit a obnovit úvozovou cestu od Libáňské borovičky k dalšímu památnému stromu – lípě. Před lípou je nově umístěna lavička k příjemnému odpočinku, ale především pro krásný výhled na Libáň a její okolí.

Dále byly dokončeny zbývající práce okolo zrestaurované sochy Karla Havlíčka Borovského. Jsou zde nově umístěny ocelové sloupky s řetězy, doplněna zemina včetně výsadby zeleně.

V uvedené době jsme také řešili, jakým způsobem by bylo možné alespoň trochu důstojně oslavit 140. výročí založení Sboru dobrovolných hasičů Libáň. K této příležitosti byl Městem Libáň objednán nový prapor. I přes nepříznivou pandemickou situaci jsme se domluvili na termínu

22. května 2021. Nezbylo než věřit, že se situace alespoň trochu zlepší a bude možné, byť v omezeném počtu, slavnost uskutečnit. Postupné rozvolnění pandemických opatření plánu přálo a mohli jsme tedy slavnostně libáňským hasičům předat zrekonstruovanou hasičskou zbrojnici a nový prapor ke 140. výročí založení Sboru dobrovolných hasičů Libáň. Součástí tohoto aktu bylo vysvěcení

nového prostoru hasičské zbrojnice i praporu panem děkanem Števicou.

Podobně jsme se chystali naplánovat tradiční dětský den. Situace stále nedovolovala ani letos uskutečnit plnohodnotný program pro děti tak, jak na to byly zvyklé do roku 2019. Ani myšlenka uspořá-

dat program pro děti v menším rozsahu na libáňském náměstí nebyla právě ideální. Přistoupili jsme k řešení formou dárku. Město Libáň pozvalo děti na párek v rohlíku a na výbornou zmrzlinu. Děkujeme za vstřícnost a spolupráci restauraci Radnice a také paní Pažoutové a Vítkové z libáňské cukrárny, které dětem připravily ještě další dárečky. Věříme, že jsme společně dětem radost udělali. A též věříme, že příští dětský den v roce 2022 již bude možné připravit v plném rozsahu a s bohatým programem a navázat na tradici z minulých let.

Přeji vám hezké léto, dětem slunečné prázdniny a všem především pevné zdraví.

Jaromír Příbyl, starosta města Libáň

OKÉNKO MÍSTOSTAROSTKY

VÁŽENÍ SPOLUOBČANÉ,

v tomto čísle Libáňských novin bych vás ráda blíže seznámila se známkem města Libáň. Při zadání výroby nových uvítacích tabulí pro naše město jsem narazila na nesrovnalosti a více variant našeho libáňského znaku. Nejprve připomenu něco z historie.

Již v roce 1574, kdy bylo městečko Libáň povýšeno na město, zaslal Maximilián II., z Boží Milosti volený římský císař, listinu, kde oznamoval povýšení a zároveň obdařil město erbem, neboli pečeti. Cituji z opisu listiny. „*Prvotně, aby dotčené městečko Libáň za město vysazeno jsouc, tak se jako i jiná města v království Českém jmenovati a psáti. Též také obyvatelé libáňští nynější i budoucí erbu neboližto pečeti, zejména štítu červené nebo rubínové v němžto u spodku kopec žlutý neb zlatý o třech pahrbcích na kterémž uprostřed*

až do poloviny štítu brána černými vraty zavřená a na té podkova špicemi dolů obrácená a vedle té každé strany věže s okrouhlým krovem, bílé neb stříbrné barvy jedna i druhá, tři okna a u vrchu vůkol krovu tři stinky tak jako i brána mající na kterýchžto stinkách nad branou mezi špicí těch dvou věží jelen zvíře na třech nohách stojící a čtvrtou totiž přední pravou povyzdviženou a rohy v sedmi parozích mající se vidí, jakž to všecko vtipem a uměním mistrovským malířského uprostřed listu tohoto našeho císařského jest vymalováno a barvami hojněji vysvětleno, ve všelijakých potřebách svých obecních užívali. Maxmilian."

Dosud se řadu let používal tento znak. Ozdobný tvar si nese z dřívějších dob, avšak barevné provedení není úplně správné. Oslovili jsme proto specialistu na heraldiku a vexilologii, který nám zpracoval odbornou rešerši. Panovnické privilegium o udělení znaku z roku 1574 se sice v originále nedochovalo, ale známe jeho obsah. Podobu štítu znaku dokládají i dobové pečeti s typickým motivem opevnění, symbolizující městské (hradební) právo, včetně figury jelena z vrchnostenského erbu Jiřího Pruskovského z Pruskova, na jehož žádost císař a král Maxmilián II. Libáň povýšil na město.

Právoplatný a dosud používaný znak města je proto kodifikovaný i ve známém díle Jiřího Čarka Městské znaky v českých zemích (Praha 1985). Během staletí užívání žel docházelo k přirozenému (dobově poplatnému) kolísání tinktur i detailů kresby figur téměř v každém historickém znaku, nyní je proto městský znak zobrazený v heraldicky optimální podobě (dle citovaného Čarkova kompendia i městské vlajky).

Heraldika totiž pracuje s tzv. tinkturami, tj. se dvěma kovy (zlatem a stříbrem). Tak je popisuje, ale v běžné praxi zobrazuje žlutě a bíle) a čtyřmi barvami (červenou, modrou, zelenou, černou), výjimečně a odůvodněně i tzv. přirozenou barvou (např. lidskou tělovou, hnědou u kmene stromu či srsti některých zvířat, jako zde v případě figury jelena). Přičemž platí (základní) podmínka o střídavém (kontrastním) kladení „kovů na barvy“ nebo „barev na kovy“ (tj. kovových figur v barevných polích štítu a barevných figur v kovových polích štítu, případně kombinovaně).

Heraldické figury dělíme na tzv. heroldské (tj. geometrické, pole štítu členící) a obecné (tj. všeobecně známé), vždy ale náležitě (pouze dvou- až trojrozměrně) stylizované. Stranově (vpravo, vlevo) se znak odborně blasonuje (tj. terminologicky přesně slovně popisuje) jen z pohledu štítonoše (jeho pravé ruky), nikoliv pozorovatele štítu, proto (zdánlivě) obráceně, samozřejmě pokud není osově zcela souměrný. Proto i životné figury směřují ve štítech primárně heraldicky vpravo (pro diváka vlevo), viz český lev, ale i jelen na cimbuří městského znaku.

U každého heraldického znaku totiž platí, že jeho kresba není „logotyp“ (přesně graficky zkonstruovaná chráněná značka či známka) a může se autorskou stylizací (kreslíře) v průběhu času (staletí) měnit a proto (ku prospěchu věci) i mírně lišit (od starší předlohy), ale právě blasonem (odborným popisem, dle něhož je každý zkušený heraldik schopen znak správně nakreslit, aniž by musel vidět prvotní kresbu) závazně definovaná podoba zůstává (tj. všechny předepsané tinktury a ve vzájemné pozici stanovené figury) a musí být vždy takto (nyní i v budoucnu) důsledně dodržena. Takže např. tvar štítu může být základní (dle malého státního znaku České republiky) nebo ozdobný čili historizující. Podobně může být libovolný tvar jelena, ale vždy stejná jeho pozice a zbarvení atd.

Velmi důležitá je proto (právní) garance oficiálního heraldického blasonu v Registru komunálních symbolů na webu Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky (REKOS), která jednoznačnou podobu městského znaku Libáně jednou provždy závazně kodifikuje, včetně základního vyobrazení štítu tohoto znaku města.

Na již zmíněných uvítacích tabulích bude také Libáňská borovička, která je symbolem Libáně, a proto mi dovoluje připomenout pověst, která o ní vypráví: Na místě, kde stojí borovička, byl před mnoha lety zavražděn kněz, když se vracel za noci od nemocného. Vrah předpokládal, že kněz nese peníze. Byl však asi zklamán a rychle zmizel. Kněz byl nalezen později, když chudá žena z blízké samoty se vracela z lesa, kde byla nasbírat něco šišek a větví, aby měla čím topit. Snad náhodou vytrousila nějakou šišku nebo úmyslně zasadila několik borových semen a za nějaký čas vyrůstala zde malá borovička. Lidé z okolí borovičku opatrovali, ta jim připomínala smutné místo vraždy.

Borovička za dlouhou řadu let vyslechla mnoho příhod veselých i smutných. Někdo, komu se splnilo vyslovené přání pod borovičkou, zavěsil na strom obrázek, aby zde zastavil kroky všech jdoucích. Dnes borovička vévodí celému návrší „Na Horách“, kde byl veliký sad.

Tuto lokalitu zvanou Na Horách vnímáme jakou velmi důležitou pro Libáň, proto se na ni budeme i nadále zaměřovat.

Ráda bych vám připomněla populární „Pochod libáňských rodáků“ od ministerského úředníka a libáňského rodáka Ing. Jaromíra Kolárského. 13. července uplyne 135 let od jeho narození.

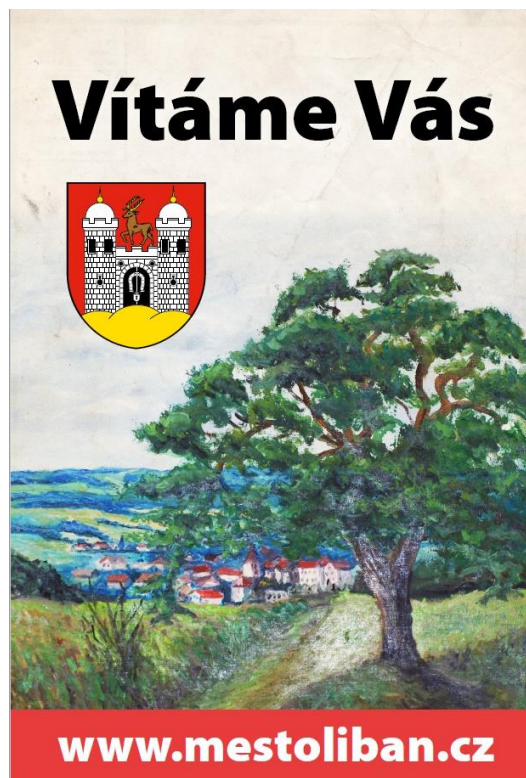
Pochod libáňských rodáků

Ta naše milá Libáň v údolí,
do ní se vrací každý rád,
nás láskou hřeje,

vstříc se nám směje,
v ní každý cítí se znovu zas mlád.
Tam srdce jistě toho nebolí,
kdo na „Horách“ se v lásce smál
a odkud borovičku známou zřel,
když osud v cizinu ho odnášel,
na Libáň svou smutně se zadíval
a volal k ní: „Vzkvétej nám dál a dál.”

I po letech ta Libáň musí stát,
vždy znovu plát v ní bude máj –
ve vůni květů
na podiv světů
ji jaro v krásný zas promění ráj.
My na ni všude budem vzpomínat,
na dětství svého sladkou báj,
náš celý život spjat je navždy s ní,
jí pozdrav bude patřit poslední,
tu Libáň svou spatřil by každý rád,
až ze světa bude se ubírat.

Závěrem mi dovolu popřát vám všem příjemné prožití letního období, hodně sluníčka a dětem krásné prázdniny.

Bc. Kamila Sokolová, místostarostka

Z JEDNÁNÍ ZASTUPITELSTVA MĚSTA

- schválení rozpočtových opatření č. 2–4 roku 2021 na straně příjmů, výdajů a financování
- schválení účetní závěrky příspěvkové organizace Základní škola a Mateřská škola Libáň, okres Jičín, za rok 2020
- schválení účetního odpisového plánu příspěvkové organizace Základní škola a Mateřská škola Libáň, okres Jičín, na rok 2021
- schválení účetní závěrky Města Libáň za rok 2020
- schválení závěrečného účtu Města Libáň za rok 2020 bez výhrad a vyslovení souhlasu s celoročním hospodařením města za rok 2020
- neschválení záměru prodeje ideální 1/6 pozemků parc. č. 329/2, parc. č. 339/3 a parc. č. 348/12 v k. ú. Libáň
- neschválení záměru prodeje pozemku parc. č. 883/8 v k. ú. Libáň
- schválení Plánu rozvoje sportu města Libáň na období 2021 až 2025
- schválení záměru prodeje bytové jednotky č. 2 v č. p. 63 v Jičínské ulici v Libáni na pozemku parc. č. st. 825/1 v k. ú. Libáň, včetně podmínek prodeje této bytové jednotky

- schválení záměru prodeje bytové jednotky č. 5 v č. p. 63 v Jičínské ulici v Libáni na pozemku parc. č. st. 825/1 v k. ú. Libáň stávajícím nájemníkům za cenu stanovenou znaleckým posudkem č. 6417/43/2021
- neschválení uzavření „Smlouvy o poskytnutí dotace z rozpočtu Města Libáň na zajištění dopravní obslužnosti veřejnou linkovou dopravou“ dle předloženého návrhu mezi Městem Libáň a Královéhradeckým krajem, schválení uzavření smlouvy pouze na období od 13. 12. 2020 do 6. 3. 2021
- byly projednávány různé podněty občanů

Zápisy z veřejných zasedání města jsou zveřejňovány na internetových stránkách města <http://www.mestoliban.cz/zastupitelstvo>.

Zveřejněny jsou upravené verze zápisů z důvodu dodržení přiměřenosti rozsahu zveřejňovaných osobních údajů podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů v platném znění.

Mgr. Jana Valňohová

UPOZORNĚNÍ OBČANŮM

MĚSTSKÝ ÚŘAD LIBÁŇ BUDE V TÝDNU 5.-9. ČERVENCE 2021 UZAVŘEN.

MĚSTSKÁ KNIHOVNA LIBÁŇ BUDE UZAVŘENA 5.-23. ČERVENCE 2021 A 2.-6. SRPNA 2021.

VÍTÁNÍ OBČÁNKŮ

Vítání občánek se v letošním roce na jaře bohužel nepodařilo z důvodu epidemie covid-19 uskutečnit. O pamětní listy a dárkové poukazy na nákup zboží v drogerii ovšem děti nepřišly, vše bylo osobně doručeno jejich rodičům. Jediné, co se bohužel neuskutečnilo, je společné setkání rodičů s dětmi, prarodiči a společné fotografování s kulturním programem dětí ze Základní školy Libáň.

Doufám, že na podzim tohoto roku už opravdu vítání našich nejmenších občánek dopadne dobře a žádná další epidemie neohrozí tuto slavnostní akci.

Všem vám přeji krásné a klidné léto i prázdniny.

Martina Tykvová

JAK NA VÝSADBU STROMŮ NA VLASTNÍM POZEMKU

Plánujete sázet stromy?

Poradíme vám, jak začít a na co si dát při výsadbě pozor.

Ještě před výsadbou byste si měli ujasnit řadu věcí, například k čemu má daný pozemek sloužit a jak moc se o něj a o zeleň plánujete starat. Představit si, jaký bude strom v dospělosti i jaký bude mít vliv na své okolí. Každá dřevina má totiž specifické nároky. Některé preferují vyšší vlhkost, jiné jsou suchomilné či světlomilné. To vše je při navrhování potřeba zohlednit.

Pozor na invazivní a jedovaté druhy

Pokud se na pozemku pohybují děti, neměli byste zde vysazovat jedovaté druhy, konkrétně třeba tis. Zvýšenou pozornost výběru druhů

by měli věnovat také alergici. Pyly lísky, břízy, olše, či vrby jsou silné alergen, a tak na jaře by si zahrady moc neužili. Zamyslet byste se měli i nad tím, zda se výsadba do daného místa hodí z širšího kontextu. Například akát, který pochází ze Severní Ameriky, se v podmínkách České republiky velmi dobře šíří a vytlačuje

je původní druhy. Sázet do krajiny nepůvodní druhy je tedy nevhodné.

Souhlas souseda (ne)třeba

Při plánování výsadby musíte dbát také na to, aby byly dodrženy všechny zákonné povinnosti. Občanský zákoník říká: „Nestanoví-li jiný právní předpis nebo neplyne-li z místních zvyklostí něco jiného, platí pro stromy dorůstající obvykle výšky přesahující 3 metry jako přípustná vzdálenost od společné hranice pozemků 3 metry a pro ostatní stromy 1,5 metru.“ Z toho vyplývá, že váš pozemek musí být dostatečně široký, aby nebyla tato povinnost porušena, případně si musíte zajistit souhlas vlastníků okolních pozemků.

Jak na výsadbu ve velkém

Příprava výsadby ve větším měřítku vyžaduje peníze a čas. Ucelené informace o tom, co organizace takové výsadby obnáší, včetně odkazů na finanční zdroje, najdete na webu sazimebudoucnost.cz. Tam si můžete stáhnout i podrobné manuály, jak stromy sázet a jak o ně po výsadbě pečovat. Na webu najdete také informace o možnostech finanční podpory výsadeb.

Každý strom se počítá

Vysazené stromy je dobré evidovat. K tomu slouží centrální registr

stromů na webu Sázíme budoucnost. Zaregistrovat do něj výsadbu může každý, kdo od roku 2019 vysadil stromy mimo les. Po zaregistrování se strom přidá na interaktivní mapu a započítá se mezi nové stromy vysazené v naší krajině a v obcích.

Díky tomu získáváme **unikátní přehled o druzích a počtech stromů vysazených v ČR** a můžeme měřit dopad společného úsilí všech, kdo sází stromy. Na celonárodní úrovni neexistují žádné souhrnné přehledy o kácení a sázení stromů. Registrace nově vysazených stromů je proto velmi důležitá.

Anna Poledňáková, PR koordinátorka iniciativy Sázíme budoucnost

JAK JSME SE V ROCE 2020 PODÍLELI NA OCHRANĚ ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ?

Díky svým obyvatelům se město Libáň může v roce 2020 pochlubit sběrem starého elektra určeného ke zpětnému odběru a recyklaci o hmotnosti 13,77 t. Na každého obyvatele tak připadá 7,38 kg vysloužilých spotřebičů. Byla tím uspořena spotřeba elektřiny a produkce skleníkových plynů, celosvětově omezena těžba ropy a železné rudy, a recyklací se pokryla i část dodávek mědi nebo hliníku pro průmyslovou výrobu.

Konkrétní přínos obyvatel vyčísluje *Osvědčení o podílu na zlepšení životního prostředí*, které na základě dosažených výsledků vystavil kolektivní systém pro sběr a recyklaci vysloužilých spotřebičů Elektrowin. Vyplývá z něj, že díky obyvatelům došlo za rok 2020 k úspoře produkce CO₂ o 164,33 tun. Víte, kolik smrků pohltí stejné množství CO₂? 64 kusů.

Nebylo nutné vytěžit 8.072,88 litrů ropy. Představte si, že z tohoto množství se pokryje spotřeba pohonných hmot auta např. na cestu z Prahy do Brna po dálnici D1, a to 302krát.

Došlo také k úspoře 83.103,82 kWh energie. Asi stejné množství, jako kdybychom spustili cyklus myčky nádobí 83.104krát.

Podařilo se recyklovat 7.920,67 kg železa. Toto množství recyklovaného železa by bylo možné použít pro výrobu 325 ks nových praček, bez nutnosti těžby železné rudy.

Recyklací vysbíraných spotřebičů se podařilo získat 279,57 kg mědi, což by stačilo pro ražbu 49.701 1€ mincí, nebo 345,36 kg hliníku, který by stačil na výrobu 23.024 plechovek o objemu 0,33 l.

Roman Tvrzník, předseda představenstva, ELEKTROWIN, a. s.

OSVĚDČENÍ

O PODÍLU NA ZLEPŠENÍ ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ

Kolektivní systém **Elektrowin** tímto potvrzuje, že spolupracující partner

MĚSTO LIBÁŇ

v roce **2020** odevzdal ke zpětnému odběru a recyklaci **13 770 kg** elektrozařízení, které bylo následně zpracováno s využitím nejlepších dostupných technologií a v souladu s evropskými standardy.

Tím se podílí na:

snížení produkce skleníkových plynů
o **164,33 tun CO₂**

množství vzrostlých smrků, které
pohltí stejný objem CO₂ – **64**

omezení těžby
o **8 072,88 litrů ropy**

je to stejné jako PHM do osobního auta
pro **302** cest Praha – Brno po D1

úspoře **83 103,82 kWh**
elektrické energie

potřebné k **83 104** mycím
cyklům myčky nádobí

recyklaci

7 920,67 kg železa **Fe**
to odpovídá množství železa
potřebnému pro výrobu
325 kusů praček

279,57 kg mědi **Cu**
takové množství by bylo
zapotřebí pro ražbu
49 701 1€ mincí

345,36 kg hliníku **Al**
to by posloužilo k výrobě
23 024 plechovek
o objemu **0,33 l**

Ing. Roman Tvrzník
předseda představenstva ELEKTROWIN a.s.

Výpočet proveden na základě výpočetního nástroje WEEE Fora ověřeného PRé Consultants bv
Vygenerováno dne: 12.03.2021

STÍNY OD POLICIE OD 1. 3. 2021

3. 3. 2021 – v 16:25 hod. kontrolovala hlídka OOP Sobotka a Územního odboru PČR Jičín v Libáni na náměstí Svobody osobu P. Š., který neměl nasazenou ochranu dýchacích cest v zastavěné části obce, čímž nesplnil povinnost uloženou mimořádným opatřením k ochraně zdraví fyzických osob při epidemii. Podezřelý P. Š. s hlídkou nespolupracoval a z místa odešel k poště v ulici Jičínská. Chtěl z místa kontroly odejít, neuposlechl opakovaných výzev hlídky, aby setrval na místě. Vzhledem k tomuto byl v 16:30 hod. hlídkou za použití donucovacích prostředků zajištěn. Přestupek byl oznámen příslušnému správnímu orgánu k projednání.

19. 3. 2021 – oznámil telefonicky na OO PČR Kopidlno P. K., že došlo ke krádeži 1 kostky lešení HAKI z jeho pozemku v objektu bývalého zemědělského družstva v obci Křešice. Šetřením hlídky na místě zjištěno, že neznámý pachatel v době od 18. 3. 2021 16:30 hod. do 19. 3. 2021 10 hod. vnikl na volně přístupný pozemek v obci Křešice, kde odcizil 1 kostku lešení HAKI, čímž způsobil škodu poškozenému v celkové výši 7.000 Kč.

6. 4. 2021 – v obci Libáň v ulici T. G. M. byl kontrolován jako řidič motorového vozidla P. B., který se na výzvu podrobil odbornému měření na ovlivnění alkoholem na přístroji Dräger s pozitivním výsledkem 0,42 promile u obou zkoušek. Další jízda mu byla zakázána a byl mu zadržen řidičský průkaz. Přestupek byl oznámen příslušnému správnímu orgánu k projednání.

7. 4. 2021 – na linku 158 bylo oznámeno, že v době od 2. 4. 2021 8:30 hod. do 7. 4. 2021 7:00 hod. v přízemí administrativní budovy závodu Antolin v Libáni neznámý pachatel poškodil nápojový automat Design line premium, čímž způsobil škodu ve výši 19.732 Kč. Šetřením byl pachatel zjištěn. Ve věci bylo vedeno zkrácené přípravné řízení pro přečin poškození cizí věci. Věc byla předána na Okresní státní zastupitelství v Jičíně.

23. 4. 2021 – na Policii ČR bylo oznámeno, že v honitbě MS Pod Borovičkou Libáň nějaký volně pobíhající pes strhl srnčí. Po příjezdu na místo bylo zjištěno, že kříženec psa, jehož majitelem je P. Š., bez dozoru svého majitele utekl a u silnice na poli za Libání směrem na Psinice strhnul a zadával jeden kus srnčí zvěře, čímž MS Pod Borovičkou Libáň způsobil škodu 1.700 Kč. Majitel psa P. Š. se přiznal k tomu, že ho nechal běhat na volno mimo svůj vliv a dohled, ale na srnčí ho úmyslně nepošťoval. Přestupek byl oznámen příslušnému správnímu orgánu k projednání.

13. 5. 2021 – ve 23:57 hod. na linku 158 oznámil J. H., že bylo odcizeno jeho osobní motorové vozidlo zn. Škoda Octavia, které měl zaparkované u domu v ul. Emlerova, Libáň. Šetřením bylo zjištěno, že podezřelý nezletilý M. K. si bez svolení vzal doma z věšáku ve verandě klíče od uvedeného motorového vozidla, kterého se následně zmocnil a z místa

odcizení vozidlo řídil mezi obcemi Libáň a Zliv, kde s vozidlem havaroval. Věc je šetřena jako provinění neoprávněné užívání cizí věci.

16. 5. 2021 – v 15:15 hodin oznámil na linku 158 V. S., že došlo k napadení jeho syna v obci Libáň. Po příjezdu na místo zjištěno, že v obci Libáň, ul. Na Sídlišti, P. Š. po předchozí slovní rozepři napadl R. S., a to dvěma údery pěstí do obličeje. Dále do příjezdu hlídky na místo P. Š. vyhrožoval ujmou na zdraví poškozenému. Tímto jednáním způsobil R. S. zranění v obličeji, které si vyžádalo lékařské ošetření v Oblastní nemocnici Jičín. Věc je šetřena jako přestupek proti občanskému soužití.

Žádáme občany, aby v případě jakéhokoliv poznatku k trestné činnosti informovali OOP Kopidlno nebo linku 158.

npor. Josef Kačírek, Policie ČR Obvodní oddělení Kopidlno

15 LET POMÁHÁME POTŘEBNÝM

Oblastní charita Jičín oslaví v roce 2021 pěkné výročí. Je to právě 15 let, co začala působit v okrese Jičín. Nejprve jako provozovatel nízkoprahových klubů pro děti a mládež, následně jako poskytovatel sociálních služeb a pomoci pro rodiny s dětmi, seniory nebo handicapované spoluobčany.

Lidé, kteří se zasloužili o založení Oblastní charity v Jičíně, však její základy položili vlastně již mnohem dříve, v roce 2001. Tehdy vzniklo v Jičíně občanské sdružení „Malé jaro“. Jeho hlavním cílem bylo podílet se na potírání sociálně patologických jevů u dětí a dospívající mládeže a nabízet programy založené na principu zážitkové pedagogiky.

V roce 2004 se sdružení přejmenovalo na „For-teenager apel“ (mnozí si vzpomenu na zkrácený název Fortna) a vydalo se za svým tehdy hlavním cílem – vybudovat v Jičíně nízkoprahový klub pro děti a mládež.

1. ledna 2006 vzniká oficiálně Oblastní charita v Jičíně a navazuje na aktivity bývalého sdružení. V roce 2007 otevírá na Novém Městě nízkoprahový klub Exit. V roce 2008 přebírá charitní pečovatelskou službu v Kopidlně a Libáni a začíná se postupně profesionalizovat. Vznikají další dva nízkoprahové kluby v Hořicích a Nové Pace, v roce 2013 vzniká centrum SASanka pro rodiny s dětmi, rok poté dobrovolnické centrum. V dalších letech je založeno centrum Fialka v Lomnici nad Popelkou, rozšiřuje se síť pečovatelské služby do dalších měst, novou aktivitou je chov včel a prodej medu a v neposlední řadě jičínská charita zajišťuje dvakrát ročně sbírku potravin a následnou potravi-

novou pomoc. Poslední dva roky jsou ve znamení rozvoje vlastního sociálního podniku prádelny Veronika v Jičíně a Libáni.

Nejdůležitější ale vedle této faktografie jsou především lidé, kterým byla za tu dobu Oblastní charita Jičín nablízku a kterým pomohla. Poděkování tak patří všem bývalým i stávajícím zaměstnancům, podporovatelům, sponzorům i všem dárcům. Děkujeme za přízeň i podporu a těšíme se, že budeme moci i nadále naplňovat naše motto „Každý člověk je pro nás důležitý“.

David Jung

**OBLASTNÍ CHARITA
JIČÍN**

Oblastní charita Jičín | 17. listopadu 861 | Jičín 506 01
www.charitajicin.cz | [facebook](#) | [YouTube](#)

VÝROČÍ

VLADIMÍR SILOVSKÝ

Před 130 lety 11. července 1891 se v Libáni narodil v rodině zdejšího notáře budoucí nejlepší žák Maxe Švabinského, profesor pražské akademie výtvarných umění, malíř a grafik **Vladimír Silovský**. Vystudoval jičínskou reálku a poté na pražské technice architekturu. V roce 1915 odešel do Záhřebu studovat na umělecko-průmyslové škole u prof. Crnžiče, kde získal vynikající znalosti leptu a v roce 1917 se stal na pražské Akademii žákem profesora Maxe Švabinského. V jeho celoživotním grafickém díle nelze jednoznačně určit významnější tematické skupiny a i techniky se u něho střídají od litografie přes suchou jehlu a lept až po

dřevoryt. Ke svému učiteli a příteli Švabinskému se umělecky přiblížil jeho tvorbou portrétní. Ve svém díle se Silovský věnoval také české krajině a ve svých grafických listech ztvárnil i práci v továrnách, hutích i velkých městech. Vladimír Silovský zemřel v Praze 26. dubna 1974 a svému

rodnému městu zanechal značné množství svých obrazů, které jsou k nahlédnutí v budově MěÚ Libáň, např. v nově zrekonstruované chodbě a v předsáli před obřadní síní.

z archivu Josefa Stránského upravila redakce

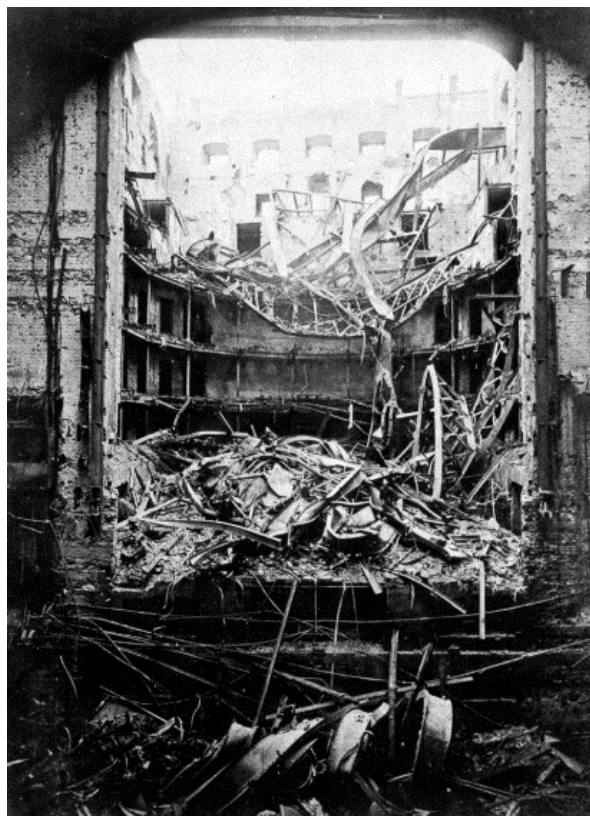

OTEVŘENÍ NÁRODNÍHO DIVADLA

11. června jsme si připomněli 140. výročí prvního otevření Národního divadla v Praze. Bylo slavnostně otevřeno 11. června 1881 na počest návštěvy korunního prince Rudolfa premiérou Smetanovy *Libuše*, komponované začátkem sedmdesátých let pro tuto příležitost. Prvním ředitelem divadla byl jmenován operní zpěvák a pedagog Jan Nepomuk Maýr. Odehrálo se v něm ještě jejích dalších jedenáct představení, než byla budova uzavřena pro dokončovací práce. Uprostřed nich, 12. srpna 1881, dva měsíce po otevření, došlo k požáru, který zničil střechu, hlediště i jeviště divadla a též oponu od Františka Ženíška.

Požár byl pochopen jako „celonárodní katastrofa“ a vyvolal obrovské odhodlání pro nové sbírky: za 47 dní byl vybrán milion zlatých. Na sbírku přispělo celkem 45 % lidí z Prahy. Budovu po požáru dokončil prof. arch. Josef Schulz. Obnovené divadlo bylo otevřeno 18. listopadu 1883 opět představením Smetanovy *Libuše*. Nyní mělo divadlo i nového ředitele, spisovatele Františka Adolfa Šuberta.

„Dvanáctý srpen roku jedenaosmdesátého – požár Národního divadla! Bylo to v pátek, v nejčernější pátek našeho novodobého života národního. K nám na venkov došla zpráva o tom teprve v sobotu o polednách, a podnes vidím svého otce, jak hlavu ve dlaních seděl zdrcen u stolu, a maminka jak v koutku plakala.“ Jaroslav Kvapil

Vnitřek divadla po požáru

Nahlédněme ale do historie výstavby Národního divadla vůbec: O kamenném divadle začali čeští vlastenci uvažovat už v roce 1844. Počátek stavby byl realizován nejprve žádostí o „privilej na vystavění, zařízení, vydržování a řízení“ samostatného českého divadla, kterou stavovskému výboru českého sněmu 29. ledna 1845 předložil František Palacký. Privilej byla udělena už v dubnu 1845. Ale až za šest let – v dubnu 1851 – vydal mezitím ustavený Sbor pro zřízení českého národního divadla v Praze první veřejné svolání k zahájení sbírek. Do roku 1865 bylo ve sbírkách vybráno celkem 201.939 zlatých.

Národní sbírky a loterie ale nebyly jediným zdrojem financování stavby Národního divadla, prostředky poskytlo i České království pro-

střednictvím subvencí schválených Českým zemským sněmem nebo zemským výborem. Výstavu při zahájení stavby navštívil také císař František Josef I. a při té příležitosti věnoval svůj první osobní příspěvek ve výši 5 tisíc zlatých. Později, když se dověděl o vyhoření divadla, ihned věnoval dalších 13 tisíc. Přispěli i další členové císařské rodiny (26 tisíc), dále i ruský car a česká šlechta – z nejvýznamnějších jmenujme alespoň knížete Lobkovice (6 tisíc zlatých), hraběcí rodinu Chotků (přes 4,5 tisíce), hraběcí rodina Kolovratů (přes 4 tisíce), objevují se jména Schwarzenberků, Kinských, Černínů, Nosticů, Harrachů a dalších. Nezanedbatelně také přispěla nastupující buržoazie, ale i vědci a umělci (Ringhoffer, Rott, Palacký, Rieger, Vilímek). Celkové příjmy ze sbírek,

Pohled z Petřínské věže, vlevo za historickou budovou lze vidět budovu Nové scény, pravé křídlo historické budovy tvoří původní Prozatímní divadlo
příspěvků, subvencí a pojištění od 21. srpna 1850 do 30. června 1884 činily 3.204.129 zlatých.

V roce 1852 byl zakoupen pozemek pro stavbu – Národní divadlo mělo být postaveno proti Pražskému hradu. V roce 1862 byla na pozemku zahájena stavba Prozatímního divadla, které bylo dokončeno za šest měsíců a otevřeno 18. listopadu téhož roku. Po dokončení Národního divadla byly obě budovy spojeny v jednu. Dnes se zde nacházejí šatny a zázemí technického personálu.

Roku 1865 skupina kolem Sladkovského, Tyrše, Nerudy a Hálek vyzvala třiatřicetiletého profesora pozemního stavitelství na pražské technice, architekta Josefa Zítka, aby vypracoval návrh Národního divadla. Ten pak zvítězil v dodatečném konkurzu a roku 1867 začaly práce na

Slavnostní položení základního kamene

staveništi. Stavba Národního divadla trvala úměrně dlouho k monументálnosti budovy i k obtížím, jež způsobovaly zvýšené náklady na ni v průběhu stavby. Projekt architekta Josefa Zítka prováděl stavitel František Havel od roku 1874. Sochařskou výzdobu obstarali mistři Uzel a Wildt. Budování bylo z domácích materiálů a domácími silami.

16. května 1868 se konala veřejná slavnost pokládání základního kamene, respektive kamenů, za veliké účasti lidu – odhaduje se přítomnost asi 100 až 150 tisíc lidí. Do schránky základního kamene pocházejícího z lomu Kaménka u Louňovic, označeného číslem 3, byly umístěny zakládací dokumenty.

Původně měly být dovezeny pouze dva základní kameny, z hory Říp a z Radhoště, nakonec však byly dodány i další kameny z následujících míst: Blaník, Vyšehrad (skála), Hostýn, Žižkov, Svatobor u Sušice, Branka na Dobeníně u Náchoda, Boubín, Zlatý kůň u Koněprus (Červený lom), Trocnov, Prácheň u Horažďovic, Čerchov, Buchlov, Lipník, Helfštýn, Doudleby, zřícenina Podlažického kláštera u Chrasti, Záhlinice, lom Kaménka u Louňovic. Z Podivína navíc došla cihla uhnětená z hlíny a vody ze studánky, u které křtil sv. Cyril. Dodatečně, roku 1869, dorazila mramorová deska od českých krajanů z Chicaga.

První dorazil kámen z Radhoště 5. května 1868, z Řípu a Žižkova 11. května, z Blaníku 13. května. Podle návrhu architekta Josefa Zítka měl být základní kámen opracován do požadovaných rozměrů (123 × 106 × 77 cm) s vnitřním prostorem na schránku a opatřen 23 cm silným víkem s nápisem „Národ sobě 1868“. K tomuto účelu se však kámen z Řípu nebo z Radhoště nehodil, a tak bylo třeba nalézt kámen opracovatelný. Vhodný kámen zakoupil kamenický mistr Gabriel Žižka v lomu Kaménka u Louňovic a pro Národní divadlo jej věnoval. Bylo do něj rovněž slavnostně uloženo pouzdro s prstí z Plavského mohylníku, jenž

Pohled do orchestřiště

je jedním z nejrozsáhlejších předkřesťanských pohřebišť v Čechách.

Večerní slavnostní premiéry Dalibora v Novoměstském divadle se zúčastnili pouze vybraní hosté.

Do konce roku 1868 byly vystavěny základy a roku 1877 byla postavena střecha. V roce 1873 současně probíhaly soutěže na

výzdobu budovy, jejichž scénář vypracovala zvláštní komise pod vedením J. Sladkovského: témata byla jednak v duchu novorenesanční koncepce budovy klasická, jednak se inspirovala dobovým nadšením pro slovanskou mytologii a pro děje Rukopisů – obě tyto koncepce, vycházející z mánesovské malby a spojené se soudobou romantickou krajomalbou (také navazující tematicky na české dějiny), daly ideový základ výtvarnému projevu, který se dnes označuje jako „Umění generace Národního divadla“. Na výtvarné výzdobě divadla se podíleli zejména Bohuslav Schnirch, Mikoláš Aleš, František Ženíšek, Josef Václav Myslbek, Antonín Pavel Wagner, Václav Brožík a Julius Mařák.

V současné době má Národní divadlo právní formu příspěvkové organizace, jejím formálním zřizovatelem je Ministerstvo kultury ČR.

Vedení Národního divadla tvoří ředitel, jeho poradce, umělečtí šéfové opery, činohry, baletu a Laterny magiky, finanční ředitel, administrativně-právní ředitel, technicko-provozní ředitel a ředitel Nové scény.

Pod Národní divadlo spadají 4 různé scény:

1. historická neboli Zítkova budova (na břehu Vltavy)
2. Státní opera Praha (bývalé Smetanovo divadlo)
3. Nová scéna (vedle historické budovy, otevřena 1983)
4. Stavovské divadlo (bývalé Tylovo divadlo, dnes Nosticovo)

Národní divadlo má čtyři různé vlastní umělecké soubory:

1. Laterna magika
2. Činohra Národního divadla
3. Balet Národního divadla
4. Opera Národního divadla

Národní divadlo, zvané též Zlatá kaplička, představuje nebo by mělo představovat pro každého z nás pevný bod v kultuře i ve vědomí národa. Všichni bychom měli tento kulturní stánek alespoň jednou v životě navštívit.

Mgr. Jitka Šedivá

Zdroj: Wikipedie, internet

STAROMĚSTSKÁ EXEKUCE

V bitvě na Bílé hoře, od které loni uplynulo 400 let a o které jste si přečetli v loňských Libáňských novinách, byl totálně poražen protestantský odboj představovaný českými stavy. Následky porážky vyvrcholily 21. 6. 1621 na Staroměstském náměstí v Praze popravou 27 vůdců stavovského povstání. Ti museli uznat vládu Habsburka Ferdinanda II. a požádat císaře o odpuštění, Rudolfův majestát byl zrušen. Dne 17. února byl vytištěn a v Praze rozšířen patent vyzývající politické uprchlíky, aby se do šesti týdnů přihlásili k hrdelnímu procesu. Hledaní se většinou na výzvu sami přihlásili, pouze tři z nich se pokusili utéct. Do 20. února 1621 bylo zadrženo celkem 61 osob, které byly drženy ve vězení v Bílé věži na Hradě.

Soud započal hned první den a trval od 20. února do 29. března. Předsedou soudního tribunálu byl tehdejší královský místodržící Karel z Lichtenštejna, jeho zástupcem Adam z Valdštejna (strýc Albrechta z Valdštejna), zbytek soudu tvořili úředníci. Královským prokurátorem se stal Přibík Jeníšek z Újezda, bývalý písař, kterého direktori vypověděli ze země.

Tento soudní proces se neřídil platným zemským právem, ale císařskými směrnicemi a senát nesměl dát slovo obhajobě. Proti českým páňům byla vznesena tato obvinění: vymáhání Majestátu, poskytnutí peněz a verbování žoldnéřů stavovské armády, vyhazování místodržících z oken, obsazení hradu, vyhnání jezuitů, kupování statků konfiskovaných katolické církvi, vydávání hanlivých spisů, pobuřování obecného lidu a zločin urážky královského majestátu. Vyslýchání probíhalo jednotlivě a každý z vězňů musel odpovědět na 236 otázek. Jejich chování bylo rozličné, někteří si stáli za tím, že jednali v zájmu blaha českého lidu, někteří se zdrceně přiznali k velezradě, jiní se dokonce snažili vykrotit a prosili o milost císaře, někteří se dokonce soudu vysmívali. Devět odsouzených vypovídalo pouze německy.

Navíc císař nebyl s některými výsledky spokojen, a tak nařídil některé zopakovat s použitím mučidel. Po zpracování výsledků se obhajoba vůbec nedostala ke slovu, protože senát dostal takovou instrukci od císařského dvora. K důkazu viny stačil výrok soudu, že vina je všem „obecně známa“.

Nakonec bylo v Praze odsouzeno 30 mužů, z nichž pro 27 platil trest smrti, pro zbylé tři vyhnání z města. Rozsudek byl přečten 19. června.

Celý proces skončil dne 21. června 1621 hromadnou popravou 27 českých „pánů“ – vůdců stavovského povstání (tří páňů, sedmi rytířů, sedmnácti měšťanů) na Staroměstském náměstí v Praze. Poprava představovala nebyvale krutou tečku za událostmi, které začaly třetí

pražskou defenestrací 23. května 1618 a skončily 8. listopadu 1620 porážkou stavovských armád v bitvě na Bílé hoře.

Exekuce byla šokujícím a hrozivým představením, které mělo dokázat tehdejší Evropě, že Habsburkové se nenechají zastrašit stavovským povstáním a žádná protestantská vzpoura nemůže ohrozit jejich autoritu. Tento akt ve svém důsledku upevnil vládu Habsburků na českém trůně a odradil potenciální opozici od jakékoli formy odboje.

Mimořádný tribunál se odehrál i na Moravě, kde však z dvaceti rozsudků smrti nebyl vykonán ani jediný. Čelní představitelé slezských a lužických stavů podobnému soudu nebyli ani podrobeni.

Většina popravených zvláště z měšťanského stavu se provinila pouze tím, že buď přijali některý úřad či poslechli příkaz stavovských direktorů. Odsouzení byli nakonec přední představitelé povstání, někteří získali milost, u některých byl rozsudek zmírněn, u někoho naprosto zrušen. Tak se nakonec došlo k počtu 27 trestů smrti.

Seznam popravených:

Páni

Jáchym Ondřej Šlik z Holíče

Václav Budovec z Budova

Kryštof Harant z Polžic a Bezdruzic

Rytíři

Kašpar Kaplíř ze Sulevic

Prokop Dvořecký z Olbramovic

Fridrich z Bílé

Jindřich Otta z Losu

Diviš Černín z Chudenic

Vilém Konecchlumský

z Konecchlumí

Bohuslav z Michalovic

Měšťané

Valentin Kochan z Prachové

Tobiáš Štefek z Koloděj

Ján Jesenský

Kryštof Kober z Koberšperku

Jan Šultys z Felsdorfu

Maxmilián Hošťálek z Javořice

Leander Rüppel z Ruppachu

Jiří Hauensild z Fürstenfeldu

Jan Kutnauer ze Sonnenštejna

Simeon Sušický ze Sonnenštejna

Nathanael Vodňanský z Uračova

Václav Maštěrovský z Jizbice

Jindřich Kozel z Peclínovce

Ondřej Kocour z Votína

Jiří Řečický

Michal Witmann

Simeon Vokáč z Chyš

Poprava sedmadvaceti vůdců se konala 21. června 1621 v Praze na Staroměstském náměstí. Proces začal v pět hodin ráno. Byly uzavřeny brány města a císařské vojsko pod vedením generála Albrechta z Valdštejna obsadilo náměstí, ovšem zasáhnout nemuselo, neboť popravy probíhaly až překvapivě klidně.

Bylo postaveno lešení asi dvacet kroků dlouhé a široké, potažené černým sukem. Popravčím byl ustanoven kat Jan Mydlář, který měl připraveny čtyři meče. Popravy trvaly od páté hodiny ranní do deseti hod.

Jan Mydlář nechal odsouzené pomodlit se před popravou podle jejich předsvědčení. Odsouzení přicházeli na pódium dle rodu, důstojství a věku. Nejdříve přišli na řadu direktoři ze

stavu panského. Prvním popraveným byl Jáchym Ondřej Schlik, kterému byla nejdříve uťata hlava a poté pravá ruka. Další popravení šlechtici a odsouzení ze stavu rytířského byli sťati mečem.

Po členech rytířského stavu měli být popraveni zemští direktoři z městského stavu. Jako první na jeviště vstoupil Jan Theodor Sixt z Ottersdorfu a již se chystal pokleknout, když se objevili jeho synovci, bratři Platejsové, se zprávou, že místodržící Karel I. z Lichtenštejna ortel pozdržel a rozkázal, aby byl Sixt odveden do vězení, kde se dočkal osvobozujícího rozsudku. Smrti se vyhnul i Pavel Kavka z Říčan, jemuž byl rozsudek změněn v doživotní vězení na hradě Zbiroh. Propuštěn byl v roce 1627, avšak zanedlouho zemřel. Na podobný čin čekali i příbuzní dalších odsouzených, především manželky, které daly vlivným politikům mnoho peněz a rodinných šperků. Bohužel nikdo nebyl vyslyšen.

Nejkrutější byla exekuce lékaře Jana Jesenského (provedl první veřejnou pitvu v Čechách), kterému byl nejdříve vyříznut jazyk, poté byl sťat, jeho tělo bylo rozčtvrceno a části těla byly nabodnuty na kůly umístěné po hlavních ulicích. Jan Jesenský byl potrestán nejpřísněji z několika důvodů. Jednak byl diplomatem ve službách stavů, který na uherském sněmu v Prešpurku přemlouval Uhry, aby se odklonili od císaře, jednak proto, že napsal politicko-filosofický traktát *Pro vindiciis contra tyrannos* (česky *Může být tyran svržen lidem?*), ve kterém obhajoval právo lidu svrhnout panovníka, pokud nejedná v jeho zájmu.

Bezhlavá těla popravených byla předána rodinám, které ostatky svých příbuzných se všemi obřady pohřbily. Dvanáct hlav Mydlář uložil do železných košů a bidly je připevnil na Staroměstskou mosteckou věž. Lebka Jáchyma Ondřeje Schlika na četné prosby jeho vdovy, hraběnky Schlikové, mohla být sňata již v květnu 1622 na příkaz Karla z Lichtenštejna a byla pochována k jeho tělu v hrobce pod kazatelnou u sv. Salvátora na Starém Městě pražském. Zbýlých jedenáct hlav zde

viselo až do vpádu saského vojska v listopadu 1631, poté byly sejmuty a se všemi poctami uloženy v Týnském chrámu. Po odjezdu saských vojáků v květnu 1632 při převzetí moci císařskými úředníky lebky záhadně zmizely.

O lebce Jáchyma Ondřeje Schlika psal v roce 1862 F. B. Mikovec v časopisu Lumír, v roce 1913 ji údajně jednoznačně identifikoval Josef Lukášek – podle zvláštního čočkovitého výrůstku na temeni. Lebka byla pak z Prahy převezena a uložena v zámecké kapli v Kopidlně, pak přešla do úschovy k jičíněveským Schlikům, kteří ji uložili ve své rodové hrobce ve Veliši u Jičína. Koncem 20. století byla ale z hrobky ukradena a spekulovalo se, že měla sloužit nějakým sektářským rituálům. Policie ji nakonec našla a Schlikům do Jičíněvsi vrátila, měli ji pak proto uloženou raději v zámecké kapli a tam snad je dodnes.

Po dlouhá léta mohli návštěvníci Národního muzea spatřit meč, na jehož čepeli byla vyryta jména jedenácti popravených. Měl to být jeden z popravních mečů kata Jana Mydláře, jedná se ovšem o primitivní padělek. Čepel pravděpodobně pochází ze 17. století, knoflík vyrobený ze slonové kosti je z 18. století a záštita až z 19. století.

Většina pozůstalých rodin byla zruinována konfiskací a zdrcena neúspěchem povstání. Manželky popravených doživořily zbytek života v bíděných poměrech doma nebo v exilu, některé se znovu vdaly či dokonce konvertovaly ke katolictví (jako například vdova po Kryštofu Harantovi). Schlikův syn zemřel za dva roky u příbuzných na Moravě. O Jesseniovu dceru Julii se postaral kazatel od kostela Salvátora, německý mistr David Lippach, který to slíbil Jesseniovi v předvečer jeho popravy.

Místo popravy a smutný konec stavovského povstání připomínají dlažební kostky, které vyznačují prostor, kde stálo popraviště. Původní pódium rozebrali a věnovali klášteru milosrdných bratří v Praze Na Františku.

Exekuce byla pouze jedním z důsledků stavovského povstání, které dopadlo neúspěšně. Dalšími důsledky byla dědičná držba české královské koruny v rukou Habsburků, což znamenalo dalších téměř 300 let jejich nadvlády. Dalším zásadním důsledkem byla následná rekatolizace, která znamenala velkou emigrantskou vlnu (většina české inteligence) a obrácení těch, kteří zůstali. Německý jazyk byl zrovnoprávněn a obrá-

27 křížů na dlažbě v místech popraviště na Staroměstském náměstí

cení těch, kteří zůstali. Německý jazyk byl zrovnoprávněn s českým.

Stavovské povstání nebylo záležitostí národní ani občanskou válkou uvnitř národa rozděleného náboženstvím, jednalo se o politickomocenský boj. V té době probíhal v Evropě boj o rovnováhu, Evropa byla rozdělena na katolickou a protestantskou, absolutistickou a stavovskou monarchii. Exekucí na Staroměstském náměstí slavila španělsko-katolická strana triumf vítězství.

Nakonec ve třicetileté válce nebyli vítězové ani poražení, zbyla jen zničená Evropa. Svým významem zapadá do období změn, které se hnaly napříč Evropou, a samo stavovské povstání odstartovalo konflikt, ke kterému již mocnosti spěly. Stala se tak zápalným sudem třicetileté války, první celoevropské krize, která vyústila z hluboké politické krize. Povstání proti Habsburkům nebylo revolucí, nýbrž stavovským povstáním, tj. bylo omezeno na privilegované středověké vrstvy. Přesně by bylo možné mluvit o stavovsko-šlechtickém povstání. Absence Moravy při zahájení povstání byla vážnou ranou v jeho prvním stadiu a zbavila povstání možnosti úspěchu v jeho počátcích.

Mgr. Jitka Šedivá

Zdroje: internet, Wikipedie

ZNÁMÉ OSOBNOSTI Z DĚJIN LIBÁŇSKA VI

Josef Emler (1836–1899)

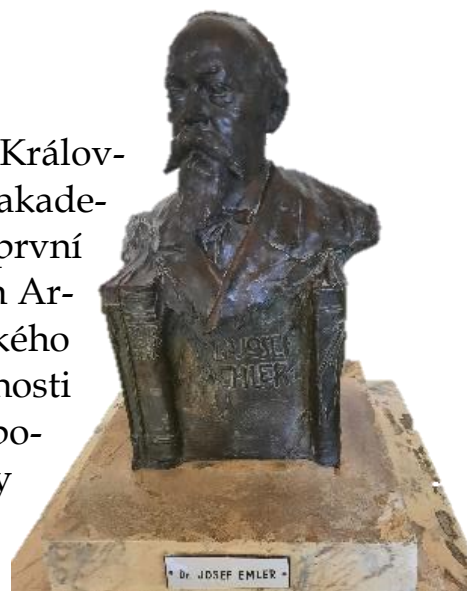

V dnešním pokračování našeho cyklu zavítáme opět do 19. století. Tentokrát ne do šlechtické společnosti Schliků a jejího centra na zámku v Kopidlně, ale vrátíme se do Libáně, kterou jsme opustili před polovinou tohoto století. Zde totiž spatřil světlo světa asi nejznámější libáňský rodák **Josef Emler**. Narodil se zde řeznickému mistrovi 10. ledna 1836, měl ještě šest sourozenců. Po absolvování libáňské školy navštěvoval v Jičíně hlavní školu a pak gymnázium. O další vzdělání budoucího historika se postaral strýc, vídeňský stavitel Jan Adamec. Emler studoval na filozofické fakultě a stal se prvním českým absolventem Institutu für österreichische Geschichtsforschung, jednoho z nejvýznamnějších evropských učilišť historie a archivnictví. V roce 1862 byl v Praze založen Zemský archiv a Emler se brzy stal jeho pracovníkem. Odtud byl už jen krůček na místo ředitele Městského archivu v Praze.

Není možno vypisovat v tomto článku veškerou rozsáhlou vědeckou i společenskou práci Emlerovu. Tak jen nejvýznamnější mezníky. Od roku 1871 přednášel na filozofické fakultě pražské univerzity obor pomocné vědy historické, od roku 1879 jako profesor. Od roku 1867 byl

mimořádným a od roku 1871 řádným členem Královské české společnosti nauk. Po vzniku České akademie věd a umění roku 1890 patřil mezi její první řádné členy. Hned od roku 1862 byl jednatelem Archeologického sboru Muzea Království českého a roku 1872 se stal jednatelem ústřední Společnosti Muzea Království českého. V této nejvyšší zodpovědné funkci prožil celou stavbu nové budovy muzea na Václavském náměstí. Byl i redaktorem Časopisu muzea Království českého.

Tím se dostáváme k Emlerově publikační činnosti. Jen na vyjmenování jeho článků, studií, zpráv, recenzí, edic, hesel naučných slovníků atp. bychom potřebovali několik desítek stránek. Patří k nim především základní mnohosvazkové ediční řady zpřístupňující uživatelům nejcennější dokumenty z českých dějin Archiv český, Reliquiae tabularum terrae (Pozůstatky desk zemských), Fontes rerum bohemicarum (Prameny dějin českých), Libri confirmationum (Knihy potvrzení církevních prebend), Deset urbářů českých, Regesta diplomatica (Obsahy listin k dějinám Čech), dále samostatná odborná díla (Rukověť chronologie křesťanské) aj. Editoval i novější materiály, např. vzájemnou korespondenci Josefa Jungmanna a Antonína Marka.

Neztrácel ani kontakt s rodným krajem, třeba rád prováděl děti z libáňské školy po Praze. Město Libáň ho roku 1877 jmenovalo čestným občanem a na rodném domě mu odhalilo pamětní desku. Jeho osobnost jsem přiblížil Libaňákům v článku ke 150. výročí jeho narození (Listy starohradské kroniky

9, 1986, č. 1, s. 5-7).

Prof. Josef Emler zemřel 10. února 1899 v Praze; pohřben je v Praze na Vyšehradě.

Je považován za jednoho z nejvýznamnějších českých historiků. V roce 1936 vyšel za redakce prof. Václava Vojtíška *Památník Josefa Emlera k stému výročí narození*; v roce 1986 se konala vědecká konference ke 150. výročí Emlerova narození, jejímž publikačním výstupem je sborník *Josef Emler (1836–1899)*, který Karlova univerzita vydala v redakci prof. Ivana Hlaváčka (s fotografií modelu Emlerova rodného domu od kominíka Jaroslava Marka st. na obálce). Náležitou pozornost mu věnoval i *Biografický slovník archivářů českých zemí* (2000) nebo Kutnarovy a Markovy *Přehledné dějiny českého a slovenského dějepiscetví* (3. vydání 2009).

Karol Bílek

KULTURA

PLÁN KULTURNÍCH AKCÍ NA 3. ČTVRTLETÍ ČERVENEC

10. 7. **Oslavy 150. výročí založení Kyzivátovy kapely**, vystoupí *Kyzivátova kapela a kapela Vysočinka* na hřišti v Bystřici od 13.30 hod.
10. 7. Komedie **(Ne)prodejné manželky** divadla TJ Roprahtice v Sokolovně Libáň od 20 hod.

SRPEN

21. 8. Divadelní hra Miroslava Horníčka **Slaměný klobouk** – hraje divadelní spolek *Vojan Libice nad Cidlinou* v Kulturním domě Libáň od 20 hod.

28. 8. Zahájení 21. ročníku hudebního festivalu Foerstrovy dny 2021 – **Wihanovo kvarteto** v Kulturním domě Libáň od 19 hod.

ZÁŘÍ

4. 9. 21. ročník hudebního festivalu Foerstrovy dny 2021 – **klavírní recitál Miroslava Sekery** v Kulturním domě Libáň od 19 hod.
11. 9. 21. ročník hudebního festivalu Foerstrovy dny 2021 – představení **Edith Piaf: Dnes nechci spát sama v podání Divadla Kampa** v Kulturním domě Libáň od 19 hod.
12. 9. **Archeologická vycházka po Psinících s archeoložkou Evou Ulrychovou** – sraz ve 14 hod. v Psinících u kostela
18. 9. 21. ročník hudebního festivalu Foerstrovy dny 2021 – **varhanní koncert duchovní hudby Marie Zahrádkové se sólem na trubku Pavla Hromádky** v kostele sv. Ducha Libáň od 15 hod.
24. 9. Travesti show skupiny **Techtle Mechtle a Kočky** s pořadem **Nemocnice na pokraji zkázy** v Kulturním domě Libáň od 19 hod.
25. 9. 21. ročník hudebního festivalu Foerstrovy dny 2021 koncert – **Ave Maria – soprán Michaela Katráková** v kostele sv. Ducha Libáň od 15 hod.

LIBÁŇSKÁ HUDEBNÍ JESEŇ 2021 – MÁME SE NA CO TĚŠIT!

Jak jsme správně predikovali v minulém čísle Libáňských novin, posouváme se ze známých důvodů po časové ose z voňavého a svěže zeleného jara do neméně voňavého a barevného podzimu. A kdo ví, zda se hudební festival, konaný v babím létě, nestane i pro další roky tradicí. Rozhodně bychom nebyli výjimkou: Struny podzimu, Pražský podzim, Podblanický podzim, Varšavská jeseň. Proč tedy ne Jeseň Libáňská.

Jedenadvacátý ročník festivalu zahájíme v sobotu 28. srpna 2021

v komorním ladění vystoupením věhlasného českého smyčcového **Wihanova kvarteta**. Vzniklo již v roce 1985 a jeho obdivuhodná více než pětatřicetiletá mezinárodní kariéra zahrnuje vystoupení na předních festivalech v Evropě, na Dálném Východě i za oceánem. Je častým hostem ve Velké Británii, kde

provádí mistrovské kurzy na londýnské Royale Academy of Music nebo v Royal Welsh College of Music and Drama v Cardiffu. Wihanovci vydali více jak 40 CD, odbornou kritikou vysoce ceněných, a stali se významným propagátorem české kvartetní školy.

O týden později **v sobotu 4. září 2021** usedne za koncertní křídlo Storm (tedy Bouře) zn. Petrof klavírní virtuos **Miroslav Sekera**. Už jsme měli příležitost se s ním potkat před třemi lety, kdy na klavír doprovázel houslistu Josefa Špačka. Tentokrát se nám představí jako sólový hráč, nicméně svým mistrným ovládnutím nástroje nás přesvědčí, že i jeden klavír umí vytvořit iluzi zvuku celého symfonického orchestru. Kdo se letos chystáte na Smetanovu Litomyšl, budete mít příležitost za několik málo dní vidět a slyšet Miroslava Seke-ru společně s dalším naším festivalovým známým, klavíristou Ivo Kahánkem, jak na dvou klavírech představí celou Smetanovu Mou vlast. My se můžeme těšit na Liszta, Brahmse i Mozarta.

Stalo se již dobrým zvykem zařadit do dramaturgie festivalu **multižánrový pořad**, takový, který osloví širší i nehudební publikum. Jsem přesvědčena, že to, co společně uvidíme a uslyšíme večer **11. září 2021**, zůstane uloženo v našich srdcích a duších po dlouhou dobu. Prožijeme totiž jeden úžasný láskou, smutkem, bolestí i radostí naplněný život.

Život pařížského Vrabčáka, nesmrtelné Edith Piaf. Pozvání k účinkování na libáňském festivalu přijalo **Divadlo Kampa s představením Edith Piaf: Dnes nechci spát sama**. Atmosféru představení těžko popsat slovy, to se opravdu musí zažít.

Jako i v předchozích ročnících, tak i letos navštívíme v rámci festivalu usmiřující prostor libáňského barokního svatostánku, tj. kostela sv. Ducha, a to hned dvakrát. Poprvé **v sobotu 18. září**, kdy na kůru za klaviaturu starobylých varhan usedne mladá **varhanice Marie Zahrádková**, rodačka z Lomnice nad Popelkou. Zvuk varhan doplní **hrou na trubku** člen orchestru Hudby Hradní stráže **Pavel Hromádka**. **Závěr festivalu v sobotu 25. září 2021** bude patřit čisté lásce, vnitřní kráse, ale i utrpení, tak jak ji do tónů zahálili hudební skladatelé, když notami vyjadřovali svoji představu a vztah k Panně Marii. Na koncertě nazvaném prostě „**Ave Maria**“ vystoupí

mladá operní pěvkyně – **sopranistka Michaela Katráková**. My jsme se s ní poprvé v Libáni potkali před šesti lety, kdy vystupovala s Alešem Brisceinem v operním gala. Tentokrát půjde o sólový projekt za doprovodu pianina. Kdo jste na ČT Art sledovali 30. května koncert k 300. výročí blahořečení sv. Jana Nepomuckého, mohli jste M. Katrákovou vidět a slyšet společně s E. Urbanovou. Její čistý a citlivý projev je jistě odrazem i jejího současného vnitřního rozpoložení. Míša je totiž od února čerstvou maminkou. Nicméně pilně denně procvičuje svoje hlasivky, protože co nevidět ji čeká evropské turné s mexickým tenoristou Ramónem Vargasem.

Kdo jste dočetli až do těchto míst, jistě potvrdíte, že dramaturgie 21. ročníku Foerstrových dnů je opravdu pestrá a že si z nabízeného programu vybere každý, kdo má rád živé umění, to jemné chvění, které rezonuje mezi účinkujícími a diváky. Pevně věříme, že na konci srpna bude již epidemiologická situace natolik příznivá, že se odehrají všechna přestavení bez velkých omezení. Festivalovou publikaci s podrobnými informacemi o účinkujících umělcích a programu si budete moci zakoupit již od 1. srpna 2021 v trafice na náměstí v Libáni nebo v městské knihovně.

za o. p. s. Foerstrový dny, hudební festival Pavla Čížková

DIVADELNÍ SOUBOR MARTÍNEK

Začínají letní prázdniny a my „divadelníci“ se budeme připravovat na novou sezónu. Letos jsme z důvodu pandemie nezahráli ani jedno divadelní představení. Pohádky jsme měli připravené a uvedeme je příští rok.

Novou divadelní sezónu zahájíme jako tradičně na podzim loutkářskou přehlídkou „Řezníčkova Libáň 2021“. Divadelní přehlídka se bude konat od 6. listopadu do 11. prosince 2021.

Předpokládáme, že situace už bude „normální“ a nic nám nebude bránit v tom, abychom pravidelně hráli pohádky pro naše nejmenší diváky. Všichni se na vás těšíme.

Hana Grossmanová, LD Martínek, z. s.

KYZIVÁTOVA KAPELA LIBÁŇ

Kyzivátova kapela v roce 2020 oslavila úctyhodné 150. výročí od svého založení. Založena byla na podzim roku 1870 kapelníkem Josefem Kuželem a složena byla z hudebníků z okolí Libáně. Svoji činnost nepřerušila ani v nejtěžších historických dobách českého národa. Patří tak mezi nejstarší nepřetržitě hrající české dechové hudby. Původní název byl Libáňská kapela. Josef Kužel po návratu z vojenské služby, kterou konal jako hudebník u vojenské hudby, založil v Libáni kapelu z hudebníků z okolí. V kapele hráli i tři jeho bratři. Shodou okolností v kapele byla tehdy více jak polovina jmenovců Kuželů. Mecenášem kapely byl v té době hrabě Ervín Schlik. Zakladatel Josef Kužel kapelu vedl plných 47 let až do své smrti v roce 1917. Po něm převzal vedení dechové hudby jeho bratr František Kužel, který jí řídil do roku 1929.

Od 1. dubna 1929 byl ustanoven kapelníkem Václav Kyzivát, vynikající muzikant a hudební pedagog. Ten musel v době převzetí kapely stav hudebníků zvýšit, a to vesměs mladým dorostem, který sám vychoval. Václav Kyzivát byl dobrým přítelem Karla Kolety ze Rtně v Podkrkonoší. Ten pro Libáňskou hudbu složil několik skladeb, které má kapela ve svém repertoáru dodnes. Například pochodem Kyzivát Libáňská kapela často zahajuje svá vystoupení. Václav Kyzivát vedl kapelu i v dobách německé okupace, a to až do roku 1963, tedy plných 34 let. V tomto roce jej vystřídal výborný „křídlovák“ Josef Javůrek. V této době kapela úspěšně odolávala náporu moderní hudby. Hrávala na plesech, estrádních pořadech s místním ochotnickým spolkem Bozděch, na koncertech na náměstí, na sportovním stadionu a vyjížděla i na koncerty do širokého okolí. Po náhlém úmrtí Josefa Javůrka v roce 1986

převzal vedení kapely další odchovanec Václava Kyziváta, František Grosman, který soubor udržel v dobré kvalitě. V době, kdy František Grosman vážně onemocněl, vedl dechovou hudbu mladý, do hudby zapálený barytonista, Petr Hurský. Ten kapelu udržel až do roku 1993.

V tomto roce se z jičínské Agrostrojanky vrátil hráč na křídlovku František Hrdý, který se stal kapelníkem. František měl těžkou pozici. V letech minulých, zejména na počátku 20. století, bylo v blízkém okolí mnoho muzikantů, avšak na konci a přelomu století již muzikantů „dechařů“ bylo v okrese jako šafránu. Proto do souboru přicházejí mladí hudebníci i bývalí členové Agrostrojanky Jičín, která v devadesátých letech ukončila svoji činnost na hudebním poli. Nutno přiznat, že v té době kapela měla své umělecké rezervy.

Pozitivní vliv na úroveň hudby měl v roce 1999 příchod Václava Kyziváta ml., člena Českého noneta, za dirigentský pult. V rámci oslav 130. let dechové hudby přijala dechovka do svého názvu jméno Václava Kyziváta, jako poctu oběma vynikajícím hudebníkům za jejich dlouhou práci. Název kapely v té době zněl Dechová hudba Václava Kyziváta Libáň. Po necelých dvou letech Václav Kyzivát ml. ze zdravotních důvodů odchází.

V roce 2000 se staví za dirigentský pult PhDr. Petr Krejza, hudební pedagog. Úroveň Libáňské dechovky postupně roste a kapela získává ohlas nejen doma, ale i v zahraničí, na řadě festivalů, přehlídek a oslavách. Od roku 2004 pořádá kapela svoji Přehlídku dechových hudeb. V roce prvním na náměstí v Libáni. Následující roky pak na nádvoří hradu a zámku ve Starých Hradech u Libáně a od roku 2011 pak na hřišti v Bystřici u Libáně. Na těchto přehlídkách se vystřídaly přední české a moravské dechové kapely, zpěváci a moderátoři, ale i méně známé kapely z blízkého okolí.

V roce 2005 střídá za „dirigentským pultem“ Petra Krejzu tubista Petr

Drahoňovský, absolvent Vojenské konzervatoře v Roudnici nad Labem a Pražské konzervatoře, bývalý orchestrální hráč Vojenské posádkové hudby Karlovy Vary a Hudby Hradní stráže a Policie ČR v Praze a stává se uměleckým vedoucím kapely. V roce 2013, v rámci zjednodušení názvu, kapela mění své jméno na Kyzivatova kapela Libáň. Po úmrtí kapelníka Františka Hrdého počátkem roku 2020 stála kapela před rozhodnutím, jakou cestou se dále bude ubírat. František svým pevným vedením úroveň kapely velmi pozvedl. Jeho zásluhou kapela posílila o spoustu skvělých muzikantů nejen z našeho okresu, ale i ze vzdálenějších koutů Královéhradeckého a Středočeského kraje, a to téměř u všech notových pultů. Po vzájemné shodě kapela zvolila cestu pokračování v činnosti a navázání na dlouholetou tradici a odkaz svých předchůdců, zejména pak Františka Hrdého. Kapelníkem se stal dosavadní umělecký vedoucí Petr Drahoňovský.

V roce 2020 kapela plánovala oslavit významné výročí vzniku kapely na již 17. setkání dechových hudeb v Bystřici u Libáně. Avšak opatření spojená s pandemií covid-19 nás přiměla odložit tento ročník o rok, na termín 10. července 2021. Pozvání na letošní ročník přijala vynikající kapela Vysočinka. Přehlídka začne v 13:30 hod. a konat se bude za dodržení veškerých vyhlášených hygienických opatření.

Další veřejné vystoupení, na které se po dlouhé odmlce těšíme, se bude konat ve sportovním areálu obce Samšina, a to 29. srpna 2021, kde uzavřeme 16. ročník Setkání s českou písničkou. Na sobotu 11. prosince 2021 plánujeme tradiční vánoční koncert v Domě kultury v Libáni. Naše pozvání přijala Uršula Kluková. Protože jsou stále v platnosti některá omezení, zasahující do kulturních akcí, prosíme naše posluchače a příznivce, aby si aktuální akce a termíny koncertů ověřili na www.kyzivatovakapela.cz.

Mgr. Petr Drahoňovský

VZPOMÍNKY PAMĚTNÍKŮ

Jelikož je Sjezd rodáků a přátel Libáně odložen na neurčito a s ním také vydání Libáňských novin speciál, rozhodli jsme se postupně uveřejňovat nashromážděné vzpomínky pamětníků v Libáňských novinách během roku.

red.

TA NAŠE LIBÁŇ V ÚDOLÍ

Při nedávné návštěvě svého rodného městečka jsem zapochybovala chvíli sama nad sebou, zdali to všechno krásné kolem je pryč, i ta písnička? Přece ti lidi tady ji zpívali o posvícení a mně ji zpívala babička Jarmila, když si mě vzala na klín a šeptala krásná slova. Slyším zase její laskavý hlas, a ta slova si dodnes přesně pamatuji, přepadá mě melancholie, jak si je memoruji: „Ta naše milá Libáň v údolí, do ní se vrací každý rád ...“.

Ano, lidé laskaví, sousedé sdružení kolem našeho kostela, školy, ochotnického divadla i sokola, si byli blízcí, byli si skutečnými bližními. Ten kostelík mně utkvěl v dětské paměti jako dominanta nad tímto svě-

tem... Nyní jsem právě na tom samém místě navštívila ve vzpomínkách rodiče a kolem šel náhodný chodec s berlí, byl to Vlastík Košvanec.

Opodál u čtyř starých, výchovným řezem omlazených lip jsem zahlédla Mirka Drozna, hospodáře od dětství, kamaráda mého staršího bratra Ivana.

Vše se v tu ránu vrátilo o padesát let zpět, zatemnilo se mi před očima a vidím na koupališti plavčíka Lhotu, jak v slamáčku krokem elegána na dálku zdraví moji maminku. Chodila tam ráda, zatím co táta měl chvilku pro sebe... Jo starý pan Lhota, za jeho figuru by byl povděčný i řadový čtyřicátník. Toho vystřídal snad ještě lepší, nebo stejně tak dobrý pan Hlavatý, rozený obchodník i s manželkou. Rád plaval na zádech se svým pověstným knírem jak bobr. Naše rodina tam měla vyhrazené místo s dřevěným lehátkem, kde jsme trávili spolu hodně času z prázdnin. Za našimi sem přicházelo plno přátel. Petr Beran a jeho žena Madla, ta nosila dobroty ze zahrádky, jako jahody, angrešt nebo něco sladkého na zub – pečivo. Z Prahy tam často zavítala rodina Pažoutova s dětmi, přisedli si k nám a vtom přichází Išek Španihel a další.

Před koupalištěm v zimě býval osvětlený stadion pro dětské radovánky, stejně tak se bruslilo na strouze před nemocenskou pokladnou i na vylité „zlívské“ louce. Na tomto „zimním stadionu“ se hrál dobrý hokej, pořádaly se různé soutěže i v krasobruslení. Já a Hana Balcarová – ona Hans Jürgen Bäumlér a já Marika Kiliusová. To byla doba sourozenců Romanových, Hany Maškové a dalších hvězd. Krasobruslení se tehdy sledovalo masově, stejně jako Nemocnice na kraji města, prostě se Libáň ten večer vylidnila.

Moji rodiče se angažovali v ochotnickém souboru Bozděch. To byla

1956 – divadelní hra Vojnarka v přírodním divadle Na Horách

tehdy skutečně vysoká úroveň jejich divadelních her, Nora, Heda Gable-rová od Henrika Ibsena, Lucerna od Aloise Jiráska, ta pod režijní taktov-kou maminky Gisi, kde jí přes rameno sekundoval Julius Vejprt. Dění kolem tohoto divadla se účastnilo plno známých Libaňáků, v začátcích pomáhal i můj praděda, starosta města pan Kolbaba, pak celá plejáda učitelů. Můj nejmilovanější Vojtěch Španihel, češtinář nej, nej, nej, jeho syn Išek, jeho sestra Zdeňka Vánišová. Ta mimo jiné výborně hrála sama sebe, tedy zdravotní dětskou sestru ve filmu Věry Chytilové „Hra o jabl-ko“; dále pak učitelka Pavlíčková s manželem, obětavá Hanka Kemrová, výborná herečka, pan Zámečník, Miloš Pluhař, můj bratr Ivan Altman a pan Balda, ten hrál krásně na pilu. Olda Rejman a jeho první žena, pak Božena Nájemníková a úplně nejlepší byl Julius Vejprt a mnoho jiných.

Nelze nevzpomenout na kluky Košvancovy a jejich skupinu „Mavis“, Josefa Stránského a Honzu Řezníčka s opravdovou láskou k loutkovému divadlu. Později na známého hlasatele Miloše Frýbu, obětavé sokolky paní Markovou, Pavlíčkovou, Růžičkovou a další.

Fotograf Mirek Špína a jeho žena Helenka. Doktor Nežerka, zubař. Řidiči autobusů pan Vojtíšek, Kropáček, otec a syn Balcarovi a Syrovátkové. I když bylo náledí, Mirek řekl: „Kdo se nebojí, nasedat a jedem...“ Jel a dojel!

Plno dobrých řemeslníků v Libáni žilo, vzpomínám na pana Laušma-na, Šonu, pokrývače Housera, kapelníka místní dechovky Kyziváta a pa-na Grossmana. A nebudu dále jmenovat, bylo tam opravdu mnoho šikovných lidí. Žila zde význačná rodina Ing. Lubora Kesla, libáňského Delona, jeho tatínek notář a maminka Helenka, ta pekla nejlepší štrůdl na světě a dovedla hladit srdce i nepohlazeným. Profesor Švec a jeho že-na zdravotní sestra, František Škoda malíř, jeho slepý otec mě učil na klavír... Opravdu nemohu jmenovat všechny dobré rodáky, všechny štamgasty hospod pana Macka, pana Hurycha a jeho ženy, ta tam vařila výbornou dršťkovou polévku. Malíř Max – když k nám měl přijít na ná-vštěvu, jsme si jako malí říkali – přijde Bubík. S tátou udržoval kore-spondenci a z té by měl radost učitel Kynčl, ten si dopisoval s mamkou, písmo i sloh jich obou bylo dokonalé, to se dnes nevidí!

Paní Syrovátková v prádelně, ta prádlo vyprala a vymandlovala tak, že bylo jak z cukru. Nezapomenutelná byla Jana Navrátilová a její pejsek Zorýnek, celý život mně vzorně psala k narozeninám a k svátku. Já jí též, i pohledy z cest. Taková čistá duše to byla, sama se vzorně starala dlou-ho o hrob mých rodičů. Když jsem Janu při návštěvě rodičů potkávala, vždycky se táty ptala, zda Ilonka, moje sestra, utírala nádobí. Táta jí od-pověděl, že ne, byla líná. Jana se zatetelila blahem, zadupala nohama a otec musel říci: „Kdepak, Jana je nejlepší.“ Pak byla šťastná. To se opa-

kovalo při každém setkání. Naším dvorním dodavatelem klobás byl pan řezník Hanuš, tak dobré jitrnice a prejt jako on neuměl nikdo široko daleko. Malé sušené buřtíky za kačku nabízel zase pan Drozen. Jeho syn Mirek to umí dodnes, ale obchod již není. Zato vaří výborné pivo v pivovaru Čtyři lípy.

Nedá mně to, skáču od jednoho k druhému a nemohu vynechat u nás v domě doktorskou rodinu – pana a paní Kafkovy. Jejich babička dětská lékařka, všichni, i syn Petr byli úžasní. Když přišla MUDr. Kafková jako mladá, krásná a milá, chytrá lékařka do Libáně, byla závanem čerstvého větru, vůně.

Následovala krásná doba, táta starostoval, mamka Gisi učila a já jsem randila s Jirkou Zubatým. Jeho táta mně učil, i jej jsem měla ráda. Pak tu byl ředitel školy Lukáš, jeho dceru Líbu zase miloval můj bratr a tomu řediteli se zase tajně líbila moje máma. Tak šel život a nikdo neubližoval nikomu. Pak byl ředitelem Libor Novotný. Moje sestra i s manželem Pavlem zůstali po roce 1968 v Kanadě, vyřešili nesnesitelnou lehkost bytí po svém. Na tamní univerzitě realizovali své plány. Po čase máti pozvali k sobě do Ottawy a zbytek rodiny každým dnem přes okno vyhlížel pošťáka pana Šádka, jestli nepřináší od ní dopis.

Když se maminka po roce vrátila a znovu začala učit, poslal ředitel Novotný po škole oběžník s otázkou: „Jaké máte, soudruzi a soudružky, mimoškolní činnosti?“ Matka tam tenkrát napsala: „Jelikož mám tři děti, jsem jejich matka, vychovatelka, švadlena, prادلena, kuchařka, uklízečka, kamarádka, zahradnice a občas i milenka svého muže, na což mi zbývá nejméně času.“ Nato byla schůze a začala tím, aby máti podala informace, jak bylo v Kanadě a zda se dcera vrátí? Načež moje matka Gisela se hrdě zvedla ze židle a řekla: „Tak pánové a dámy, to co jsem tam za ten rok viděla a poznala, řeknu vám upřímně, že kdybych měla deset dětí, pošlu je tam povinně a rozhodně je nebudu přemlouvat k návratu“. To si dovolila hodně! Ředitel si přečetl oběžník a suše konstatoval: „Kvůli vám to teď musím předělat“. Gisi odpověděla: „Chtěl jste pravdu? Máte ji.“ Tak skončila nakonec na lepším, jako ředitelka na vesnické škole v Bystřici... Tam to milovala a dovolím si tvrdit, že oni milovali ji. Sama tam byla šťastná, každý den chodila tam i zpět pěšky kolem borovičky, našeho stromu s pamětí.

Můj bratr Ivan pracoval nejdříve v jičínské bance a později ve Státní bance Československé v Praze. Řešil dilema, zda navštěvovat VUML (pro mladší – Večerní univerzita marxismu-leninismu) pro kariérní postup, či emigrovat do NSR (Německá spolková republika – neboli Západní Německo). Rychle se tam adaptoval a brzy vypracoval na slušnou pozici v bankovním oboru, kde mimo jiné spravoval účty kněžně von

Hohenlohe. V současné době si plní dávný sen hrát divadlo, hraje ve státním souboru v Heilbronn.

Moje hodnocení učitelky ve škole pravidelně končilo: „Soudružka velmi dobře s dětmi pracuje, ale nedbá na oslovování soudružko.“ Tak odměna 300 korun byla v nedohlednu. To mi bylo jedno, důležité bylo, že jsem jela za bráchou. Po každém návratu jsem si připadala, že se vracím z Marsu nebo jiné planety. Vše se změnilo tady i tam, jak říkám, nic není, co bývalo.

Moji rodiče, na které vzpomínám opravdu s velkou láskou v srdci, nám dávali volnost a svobodu a my tři děti jsme je nikdy nezklamaly. Máma byla vzdělaná, uměla francouzsky i německy, znala latinu, hrála na housle, táta taky a myslím si, že pro Libáň toho svého času hodně udělali a nikomu neublížili. Mamka navíc dovedla zastat všechny práce, i s hnojem na zahrádce v tepláčkách si hravě poradila, ale uměla být taky v minutě za dámu s rukavičkami a kabelkou, což umí málokdo, protože na to zkrátka a dobře každý nemá. Byla taká a ve vteřině zase onaká. To je dar od boha. Jako mladá hrála v hradecké filharmonii na housle. Táta chtěl být doktorem, ale když Hitler zavřel vysoké školy, udělal si tři děti a musel se starat. V roce 1944, kdy se narodila moje sestra Ilona, a hned v roce 1945 bratr Ivan, to určitě nebylo lehké. Já jsem se měla nejlépe, protože jsem se narodila o 9 let později.

Vzpomínám, jak rodiče dělali každý den dlouhé procházky po okolí. Máma razila teorii, že příroda je jediná utěšovatelka. Dříve jsem to tak nechápala, ale dnes vidím, že je to svatá pravda. Jejich cesty na tzv. Hora, kde táta vždy recitoval: „... borovička u Libáně, památka je stoletá, vzpomeň děvče na naše mladá léta!“. A mamka dodávala, že jediná spravedlnost na světě je, že dva krát dva metry máme každý vyměřené. To je rovněž svatá pravda, bohužel je nás stále víc, co si myslí Já, Já, jenom Já, a přitom jim nedojde, že tady jsme jenom na chvíli. Některým to dojde s věkem, zmoudří. Ale mnohým lidem v dnešní uspěchané a přetechnizované době vůbec ne! Bohužel, každý svého štěstí strůjcem...

A co já, ptáte se mě? Jsem šťastná tam hluboko uvnitř, zdravá na těle, sluníčko v duši. Dáma, jakou uměla být jen moje maminka, to je sen mnohých. Mám dvě krásné děti, holku a kluka. Sandru, ta má Sárinku a Lucinku, premiantky na základce, a Petra. Jsem konečně šťastna, jak říkám, jen ať to vydrží, cestuji a užívám si přátel, přírody, ptáčků i malé ponravy ve spadaném listí. Povím vám více – věřím zase po nějakém čase v lásku, v lásku zralou, takovou tu opravdovou, co se jen tak nevidí... A tak mně, moji milí rodáci, držte všechny palce...

Soňa Altmanová

ZE ŽIVOTA ŠKOLY

A UPLYNUL DALŠÍ ŠKOLNÍ ROK, NA KTERÝ SE BUDE VZPOMÍNAT I PO LETECH

Léto 2020 bylo ve znamení „relativně“ pohodových prázdnin a dovolených. Lidé byli spokojeni, že mohou cestovat, volně se pohybovat a relaxovat. Všichni jsme chtěli zapomenout na tzv. „covidové“ období, které bylo plné obav, zdravotních problémů, karantén, PCR testování apod. Počet nemocných kolísal a odborníci nás informovali o situaci v naší republice.

Školní rok jsme zahájili podle pokynů a doporučení MŠMT. Přivítali jsme naše prvňáčky i s jejich rodiči a nastoupili všichni žáci školy. Avšak hned od 10. září 2020 se opět školní rok začal přizpůsobovat mimořádným nařízením. Žáci i zaměstnanci museli začít nosit roušky. V polovině září jsme zaznamenali první případy pozitivně testovaných na covid-19. Začalo smutné období karantén a přísných protiepidemických opatření. Také byl zakázán zpěv a tělesná výchova.

K uzavření škol došlo 14. října 2020 a začala distanční výuka. Po vyhodnocení zkušeností z jarního online vzdělávání žáků jsme s pedagogy udělali maximum pro zkvalitnění výuky. Na konci srpna a na začátku září jsme se vzdělávali v aplikaci TEAMS. Seznámili jsme žáky s používáním tohoto komunikačního kanálu a hned od 15. října jsme ho začali plně využívat. Probíhal zkušební provoz, řešení technických problémů, nastavení komunikace se všemi uživateli apod. V současné době mohu konstatovat, že aplikace TEAMS byla velkým přínosem pro zkvalitnění online výuky. Velké poděkování za zdárný průběh distanční výuky patří pedagogům, žákům, ale i rodičům a příbuzným našich dětí. Pro nikoho to nebylo snadné období. Pevně doufáme, že se nebude opakovat.

Od 18. listopadu 2020 byla povolena osobní přítomnost žáků 1. a 2. ročníku ve škole. To jsme přivítali, protože vzdělávat prvňáčky online – to je opravdu velmi náročné. Tam byla nutná pomoc rodičů a dobré technické vybavení. Ministerstvo školství poskytlo školám finanční podporu na nákup pomůcek pro distanční výuku. Rychle jsme zareagovali a nakoupili nové notebooky, grafické tablety, vizualizéry apod. Nové vybavení pomohlo učitelům a žákům zkvalitnit hodiny výuky.

Od 30. listopadu mohli do školy nastoupit žáci 1. stupně a 9. ročníku. Pro ostatní děti začala tzv. rotační výuka – střídání prezenční a distanční výuky po týdnech. Opět něco nového pro nás všechny.

Od 4. ledna 2021 došlo k další změně. Ve škole zůstali pouze žáci první, druhé a speciální třídy. Ostatní děti se opět začaly vzdělávat distančním způsobem. Vysvědčení si mohli osobně převzít pouze žáci první, druhé a speciální třídy. To nás moc mrzelo.

Od 27. února nastalo další velké uzavření škol. Provoz ukončila i naše mateřská škola. Probíhala jen distanční výuka. Ani letos jsme nemohli uskutečnit prezenční zápis pro naše budoucí prvňáčky. Opět vše muselo proběhnout bez přítomnosti dětí a rodičů. Tak snad příští rok!

Od 12. dubna mohli nastoupit do školy žáci 1. stupně v režimu rotační výuky. Také začala povinnost testování antigenními testy dvakrát týdně.

Od 3. května usedli do lavic žáci 2. stupně v režimu rotační výuky a došlo ke změně frekvence testování.

Od 17. května jsme s radostí přivítali všechny žáky školy bez rotační výuky a některých dalších omezení. Zpívání je stále zakázáno, ale tělesná výchova na venkovním hřišti může probíhat. Věříme, že do konce školního roku dojde ještě k dalšímu rozvolňování opatření ve školách.

Při ohlédnutí za letošním školním rokem a výčtem všech opatření a změn se zamýšlím nad otázkou: „Dalo se to všechno vůbec zvládnout?“ Dalo, ale jenom díky všem zúčastněným a jejich plnému a zodpovědnému nasazení. Mnohokrát všem děkuji a přeji krásné léto, pohodové prázdniny, příjemné chvíle s vašimi blízkými a přáteli. Snad ten příští školní rok bude „úplně normální“.

Mgr. Ladislava Hazdrová

A CO JEŠTĚ...?

Letošní rok byl na různé akce chudší než jiné roky. Červen nám to alespoň částečně vynahradil. Na začátku měsíce jsme začali plánovat třídní výlety a zbývající akce. A co nás tedy ještě do konce školního roku čekalo? Vyjeli jsme na cyklovýlet s minigolfem, navštívili jsme ZOO ve Dvoře Králové, pluli jsme na parníku po Labi v Poděbradech, sjížděli jsme Jizeru na raftech (Malá Skála).

kolektiv učitelů

DEN ZEMĚ

Oslavy Dne Země každoročně připadají na 22. dubna. Vzhledem k současné situaci nemohla oslava Dne Země proběhnout obvyklým způsobem. Proto jsme pro děti z mateřské i základní školy připravili naučnou stezku, která vedla ulicemi Libáně. Akce probíhala od 16. 4. do 7. 5. 2021. Na děti čekalo devět úkolů, které jsme rozmístili na různých místech našeho městečka. Mapa a připravená nápověda dovedla soutěžící k úkolu. Po zodpovězení otázek napsaly děti na kartičku správnou odpověď. Trasa začala u kostela a pokračovala ulicemi Tyršovou, Komenského a Sportovní. Konec stezky byl u hřiště. Vyplněnou kartičku s odpověďmi odevzdali žáci do schránky na dveřích školy. Cílené otázky směřovaly k poučení žáků o naší Zemi a také k tomu, jak se o Zemi šetrně starat, tzn. třídit odpad, omezit jednorázové plasty, zadržovat dešťovou vodu atd. Kartiček s odpověďmi se vrátilo 81.

Děkujeme všem dětem za zájem o naučnou stezku. Odměnou jim byl připravený diplom a sladkosti.

Lenka Ječná

ČARODĚJNICE

robit elixír uklidnění – vlastní lávovou lampu, dále elixír proměny –

Konec dubna bez „čarodějnic“ ve škole? Ani náhodou. V rouškách, po jednotlivých třídách, ale přece jsme si to užili. Čekalo na nás několik pohybových úkolů, ale hlavní atrakcí byla čarodějnická laboratoř. Zkusili jsme si vy-

Newtonovskou kapalinu. Dále jsme probouzeli čarodějnického hada, což byl pokus pro větší děti, neboť je u něho potřeba i práce s ohněm. Poté nemohlo chybět opékání vuřtů. O týden později se celá akce opakovala, aby o ni nepřišly děti, které byly v době konání akce na distanční výuce. I v druhé skupině se vše podařilo a čarodějné bytosti si vyzkoušely všechny pokusy. Budeme se těšit na další čarodějnický rej.

paní učitelky z 1. stupně

ČTENÁŘSKÁ DÍLNA 1. A 9. TŘÍDY

I v letošním roce pokračuje tradiční spolupráce mezi první a devátou třídou. Pravda, navzájem si naši žáci spolupráce letos moc neužili, ale alespoň konec školního roku je tomuto projektu nakloněn.

Prvňáčky totiž 7. června čekalo pasování na čtenáře, kdy měli sami předvést, jak umí krásně číst. Aby si čtení před dalšími lidmi ještě před samotným pasováním vyzkoušeli, přizvali jsme žáky deváté třídy. Ti si spo-

lečně s prvňáčky četli pohádkovou knížku. Chvilí četli deváťáci prvňáčkům, pak zase naši prvňáčkové deváťákům.

Byla to velmi příjemná spolupráce, ke které jistě přispělo také již téměř letní počasí. Obě třídy se už nyní těší na další společně strávené hodiny.

Bc. Nikola Ryklová

DĚTSKÝ DEN

Dne 1. 6. proběhl dětský den na naší škole ve sportovním duchu. Pozvání přijali juniorská mistryně světa v pole dance **Adéla Kapalová**, bývalý československý koulař, účastník olympijských her v Soulu 1988 a v současné době trenér **Remigius Machura**, vícebojařky AC Sparta Praha **Michaela Kovandová** a **Anna Kubešová** (svěrenkyně R. Machury).

Pro žáky z 1. stupně měla Adéla Kapalová připraveno v hale školy sportovní vystoupení. Poté následoval prostor na dětské otázky a pro „odvážlivce“ i tyč. Vystoupení mistryně světa bylo odměněno dlouhým aplausem a oceněním v podobě medaile.

Žáci 2. stupně se aktivně účastnili atletického tréninku na školním hřišti. Za krásného počasí

bylo náplní tréninku: rozběhání, rozcvička, atletická abeceda, technické disciplíny – skok do dálky a skok do výšky. Vše se konalo pod vedením pana trenéra a jeho svěřenkyň. Chlapci a dívky se velice snažili, podávali výborné výkony a často překonávali sami sebe. Vícebojařky měly vybrat svým „atletickým okem“ skvělé sportovce mezi žáky, což bylo nakonec pro ně velmi těžké.

Odměnou pro všechny žáky naší školy byl pamětní list s podpisy sportovců.

Mgr. Iveta Malá

ZPRÁVIČKY Z NAŠÍ ŠKOLIČKY

Distanční výuka v MŠ Libáň

V letošním roce, před začátkem nejkrásnějšího období roku – jara, byla i naše školka z nařízení Vlády ČR uzavřena od 1. 3.–9. 4. 2021. Opatření se týkalo všech dětí v obou třídách mateřské školy.

Jelikož ve třídě Berušek máme 23 předškolních dětí, pro které je ze zákona předškolní vzdělávání povinné, bylo třeba poskytnout vzdělání distančním způsobem (domácí vzdělávání). A k tomu byla nutná spolupráce rodičů.

Mateřská škola vždy musí přizpůsobit takovou výuku jak individu-

álním podmínkám jednotlivých dětí, tak také personálním a technickým možnostem školky.

Paní učitelky situaci zvážily a vyhodnotily. Distanční výuka byla převážně založena na vzájemné komunikaci učitelek a rodičů, doplněné o občasný telefonický či e-mailový kontakt, zasílání fotografií s výrobky nebo sportovních aktivit s rodiči na e-mail mateřské školy.

Vzdělávání bylo sestaveno tak, aby se střídala „práce“ v pracovních listech s cvičením, tvořením, čtením, didaktickými hrami, zhlédnutím krátké pohádky k tématům, pohybovými aktivitami, vycházkami s úkoly, motivačními básničkami, obrázkovým sudoku a rodinné hry „Bingo“. Všechny aktivity byly systematicky zasílány na e-mail rodičů s dalšími instrukcemi jak s materiálem pracovat.

Některé aktivity se objevily i na webových stránkách školy v záložce Aktuality MŠ. Byly k dispozici všem rodičům i dětem mladšího věku. Jednalo se taktéž o zábavnou formu domácího učení, např. o grafomotoriku, sluchové vnímání, vyrábění z dostupných materiálů v domácnosti, cvičení, pohádky na dané téma.

U každého tematického celku (karneval, jaro, Velikonoce) bylo doporučení pro rodiče k jednotlivým rozvojovým aktivitám.

Dětem, které neměly doma podmínky pro tuto výuku, paní učitelky pracovní listy s danou tematikou, básničkami, s obrázkovým čtením, atd. vytiskly a rodičům vložily do poštovní

schránky v místě bydliště.

Na začátku pro nás všechny nového typu vzdělávání jsme se setkali s menšími technickými nedostatky, ale s pomocí rodičů a jejich zpětné vazby jsme vše uvedly do pořádku a v dalších týdnech vše fungovalo skvěle.

Na konci distanční výuky, v prvním týdnu klasického vzdělávání v mateřské škole rodiče s dětmi přinesli ke kontrole pracovní listy, výkresy a výrobky do třídy Berušek a Sluníček. Některé z prací paní učitelky vystavily na chodbě školky.

Touto cestou bychom chtěly poděkovat všem rodičům za jejich trpělivost s dětmi a úžasnou spolupráci s učitelkami mateřské školy a popřát jim, aby vstup do další etapy života jejich dětí i jich samotných byl veselější.

za kolektiv učitelek MŠ Ivana Šupitarová

Oslava dne dětí

I když jsme v mateřské škole nemohly uskutečnit akce, které každoročně na jaře pořádáme pro děti a jejich rodiče, jednu akci jsme si nemohly nechat ujít – oslavu dne dětí. Pro děti jsme letos připravily na 1. června zábavnou akci „Putování za skřítky s hledáním pokladu“.

Všechny přítomné děti byly nejprve seznámeny s motivační pohádkou „Jak skřítek Bohoušek ztratil kamarády“. Už děti ve školce ví, že ten, kdo ztratil kamarády a je sám, je velice smutný, proto skřítek Bohoušek „přišel“ za dětmi do školky, zda by mu pomohly ztracené kamarády, skřítky Fandu a Edu hledat.

Na školní zahradě jsme našli mapu, která nás měla za skřítky i pokladem dovést. Děti zažily velké dobrodružství při plnění úkolů, které po cestě se zaujetím hledaly. Ukryté barevné lístečky, na kterých bylo napsáno, co mají děti splnit (např. oběhnout třikrát velký strom, říci básničku, pojmenovat kytíčky, spočítat úly u lesa...).

Stejně prakticky jsme s dětmi určovaly stromy, jarní květiny na louce, hmyz i zvířátka. Správnost cesty jsme společně kontrolovali na mapě. Cesta v přírodě rychle utíkala, vyšlo vstříc i samotné počasí, sluníčko

nám krásně hrálo, pofukoval větrík. Po splnění všech úkolů jsme u stro-
mu „medailovníku“ (na stromě byly pro děti zavěšené medaile) uviděli
chaloupku, ve které jsme našli spící skřítky Fandu a Edu. Ty jsme pro-
budili a všichni jsme se radovali, že skřítek Bohoušek našel znovu své
kamarády.

A jak to dopadlo s pokladem? Skřítkci se pokladu nechtěli vzdát, a tak
čekal na děti ještě pohádkový kvíz s otázkami (např. kde měla Popelka
ukryté šaty, kdo zachránil babičku s Karkulkou, podle které kytičky má
jméno Šípková Růženka a jiné). Děti určovaly z nabízených odpovědí tu
správnou a radostně pokřikovaly. Ukrytý poklad se dětem podařilo najít
a uvnitř sladká odměna a drobné dárečky za zvládnuté úkoly. Samo-
zřejmě nechyběly ani medaile.

Všichni, kteří nás vracející se potkali, mohli vidět rozzářené děti plné
dojmů.

Na závěr bych chtěla poděkovat paní učitelce Veronice Michalové za
přípravu této akce včetně rekvizit a ztvárnění skřítky Fandy, za pomoc
školní asistentce Janě Klárové a za ztvárnění skřítky Edy a paní školnici
Lucii Smetanové, která nás provázela putováním jako skřítek Bohoušek.
Celé dopoledne jsme si všichni moc užili, ale těšíme se na to, až zase bu-
deme moci takovéto akce pořádat všichni společně bez jakýchkoli ome-
zení.

Hana Vrablová, vedoucí učitelka MŠ

SRPLŠ

SRPLŠ NA NOVÉM STARTU

Dovolte mi, abych vás seznámila s děním v předchozím období a plá-
nech na následující období v SRPLŠ.

Poslední rok, tak jako všude jinde, se nesl v izolaci kvůli onemocnění

covid-19. Všechny plánované akce musely být přesunuty na neurčito.

V SRPLŠ došlo k významným změnám. Když jsem do spolku nastupovala, byla zde skvělá parta maminek. Bohužel prakticky všechny v minulém nebo v tomto roce svoji činnost ukončily. Je na místě jim moc poděkovat za to, jaké na podmínky malého města dokázaly udělat velké akce pro děti. Jmenovitě jde o Moniku Myškovou, Ivanu Havelkovou, Marcelu Zadinovou, Petru Urbanovou, Michaelu Příbylovou, Simonu Moravcovou a předsedkyni spolku Lucii Kejzralovou. Patří jim za nás všechny velký dík.

Do následujícího období vstupujeme tedy výrazně oslabeni, ale máme chuť pokračovat v další práci pro děti. Pamatuji si, že když jsem byla

malá, maminka pracovala jako pokladnice v SRPŠ. Jak bylo pěkné, když se akce pro děti pořádaly. Proto cítím jako nová předsedkyně spolku závezek pokračovat v této činnosti, aby i naše děti měly na co vzpomínat. Pokud to, milé maminky a tatínkové, máte stejně, naše dveře jsou otevřené, moc rádi vás přivítáme mezi námi.

Vzhledem k tomu, že se epidemiologická situace začíná vyvíjet příznivě, již plánujeme, co by se dalo podniknout na podzim. Jelikož se nemohl uskutečnit společenský večer, podpořili jsme finančně výlet deváté třídy školy do Fly Zone Parku Hradec Králové. Na den dětí 1. 6. jsme

podpořili i školní akci na nově vybudovaném sportovním hřišti, kde předvedli sportovní dovednosti vícebojačky z AC Sparta a mistryně světa v pole dance.

Těšíme se, až vše bude jako dřív a uvidíme se všichni na našich společných setkáních s dětmi.

Blanka Komárková, předsedkyně spolku SRPLŠ

MÍSTNÍ SPOLKY

SBOR DOBROVOLNÝCH HASIČŮ LIBÁŇ

V letošním roce slavíme 140 let od založení sboru. Na jaře měli naši členové napilno. Dokončovala se rekonstrukce zbrojnice, a tak se hasiči podíleli na konečných úpravách. Malovali vnitřní prostory a také bílili garáže, uklízeli a chystali se na oficiální předání zástupci Města Libáň.

Předání proběhlo 22. května 2021 ve 14.00 hodin za přítomnosti starosty města Jaromíra Příbyla, místostarostky Kamily Sokolové a zaměstnanců Městského úřadu Libáň. Na tuto slavnost byli pozváni hosté přišli

ředitel Hasičského záchranného sboru Jičín plukovník Libor Zikeš, major Ladislav Oborník a starostka Okresního sdružení paní Eva Steinerová. Jako další hosté přišel MUDr. Karel Macek, stálý sponzor našeho sboru, důstojný pán Augustýn Števíca a Kyzivátova dechová hudba, která zahrála na zahájení a během akce.

Ve 14.00 hodin pan starosta přivítal hosty a členy sboru a oficiálně předal zrekonstruovanou zbrojnici hasičům. Po proslovech hostů a zástupce hasičů místostarosty Marka Hakena následovalo ocenění hasičů, kteří se nejvíce podíleli na práci ve zbrojnici a při údržbě vozidel. Také starší děti, které přecházejí do družstva dorostu, obdržely z rukou paní Steinerové pamětní listy a medaile jako poděkování za reprezentaci v dětském družstvu. Poté následovalo vysvěcení zbrojnice panem farářem a také vysvěcení nového praporu, který věnovalo Město Libáň našemu sboru.

Po oficiálním aktu hasiči poseděli s hosty a zástupci města při občerstvení.

Díky Městu Libáň a hlavně úsilí pana starosty a paní místostarostky mají hasiči lepší zázemí ve zbrojnici a také pěkný nový prapor.

Na závěr nemohu opomenout naši zásahovou jednotku, která včasnými výjezdy pomáhala při dopravních nehodách, požárech, likvidaci stromů spadlých na komunikace i při záchraně osob a také zvířat. Od března do konce května vyjeli hasiči celkem čtrnáctkrát. Díky všem za tuto mnohdy nelehkou práci.

za SDH Libáň Nad'a Hakenová, jednatelka

Z HISTORIE

STALO SE...

1616 – před 405 lety

Město Libáň uzavřelo smlouvu s katem, která obsahovala 8 pravidel, podle kterých kat vykonával i pohodného a uklízel i veřejná prostranství – např.: „6. co se tejiče vězení šatlavního, neb co by se kdekoli nápadného našlo i na rynku i na ulicích města Libáně i v domích, to aby šetřil, zvláště času letního každé teji, uklízeti.“

1756 – před 265 lety

Byla za primátora Václava Kroupy dokončena stavba nového kostela sv. Ducha na místě malé dřevěné kaple. Stavitelem byl Josef Hager, architekt a malíř, spolupracovník I. K. Dientzenhofera. Stavba kostela trvala 3 roky.

1786 – před 235 lety

Libáň vystavěla novou školu u kostela na místě školy staré, která měla chlév ke kostelu, což se nelíbilo panu vikáři. Byla dřevěná, krytá šindelem a byla v ní jedna učebna, dvě obytné místnosti pro učitele, komora a chlév.

1806 – před 215 lety

Na libáňské občany k umoření tuze rozmnožených bankovních cedulí byly uloženy platy ve výši: z gruntů 263 zl. 29 kr., z domů 74 zl. 41 kr., přírážka na státní potřebu 316 zl. 12 kr. a na zaopatřování potravin 202 zl. 11 kr.

1846 – před 175 lety

V Jičínské a Kostelní ulici (dnes T. G. M.) se s nákladem občanů stavěla silnice.

1851 – před 170 lety

Patentem z 22. srpna bylo přísně nařízeno odzbrojení národních gard. Město Libáň odevzdalo 10 pušek s 10 bodáky. Prapor garda neměla a buben si ponechala pro potřebu bubeníka.

1861 – před 160 lety

Obec postavila pro potřeby hašení požárů ve Psinické ulici (Lindnerově) na konci města „dokonalou kolnu, krytou taškami (10 x 3,5 sáhů) v nákladu 1300 zl.“.

1866 – před 155 lety

25. června zde byla ubytována jednotka 99. divize král. saského vojska (7 důstojníků, 442 mužů a 459 koní), 26. června 7 důstojníků, 251 mužů a 334 koní a další den 6 důstojníků, 234 mužů a 299 koní. Vojsko naděla-

lo mnoho polních škod a všude se prováděla rekvizice. Nejvíce byl navštíven starohradský pivovar a hostince.

1871 – před 150 lety

Byl postaven nový most k cukrovaru.

1876 – před 145 lety

Byl zakoupen pozemek na stavbu silnice k Údrnicům a k rozšíření silnice na Novém městě.

1881 – před 140 lety

Výbor města Libáně se nabídl dáti podnikatelům Muzikovi a Schawblovi zdarma všechny obecní pozemky, po kterých by vedla trať Kopidlno - Dětenice včetně odbočky. Stanice dráhy měla být u „Velké lípy“.

1886 – před 135 lety

V Libáni byla povolena veřejná lékárna.

1906 – před 115 lety

Nákladem psinického záduší byla provedena generální oprava kostela sv. Ducha a oslaveno 150. výročí jeho postavení. Opravu malby provedl akademický malíř prof. Hynek Joukl z Prahy, dekorativní část malíř Karpaš z Jičína.

1911 – před 110 lety

Okresní soudce Janata podal návrh na zřízení městského koupaliště.

1916 – před 105 lety

Rekvizicí zvonů pro válečné potřeby přišla Libáň o zvon ve váze 537 kg a 47 kg varhanních píšťal.

1921 – před 100 lety

Na zlivské louce byl uspořádán „letecký den“. Byla otevřena veřejná čítárna.

1926 – před 95 lety

Odb. učitel Karel Chvalovský složil pochod „Libañáci“.

1941 – před 80 lety

Starý hřbitov byl podle návrhu zahradního architekta Jana Kumpána upraven na park.

1946 – před 75 lety

„Spilba“ byla začleněna do n. p. Plastimat v Jablonci nad Nisou.

1951 – před 70 lety

14. července bylo veliké krupobití, největší po 86 letech. Kroupy měly v průměru 5-6 cm.

1956 – před 65 lety

Ulice „Na Roháči“ byla přejmenována na „Dukelskou“.

1961 – před 60 lety

Dne 1. října byla zahájena výstavba nové budovy libáňské školy.

1966 – před 55 lety

Divadelní spolek Bozděch nastudoval poslední představení „Idiotka“ a poté se činohra až do roku 1983 odmlčela. Herci účinkovali pouze v estrádních pořadech s dechovou hudbou Škrobáren.

1976 – před 45 lety

Libáň byla ustanovena jako „středisková obec“. Zliv byla k Libáni připojena v roce 1971, Psinice, Křešice, Staré Hradky a Sedliště v roce 1975. Ko-zodírky jsou trvale historickou součástí Libáně.

1991 – před 30 lety

Ulice „Rudé armády“ byla přejmenována na „Jičínská“, „9. května“ na „T. G. Masaryka“, „J. Fučíka“ na „Školní“ a „Nová“ na „Nad Hřištěm“.

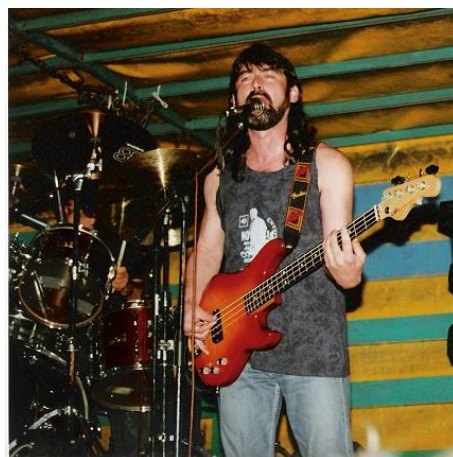
1996 – před 25 lety

Byly zahájeny práce na opravě fasády staré budovy základní školy a bu-dova mateřské školy byla zateplena.

2001 – před 20 lety

2. června se uskutečnila „1. libáňská Hvězdná noc“ kde vystoupila dětská roc-ková skupina „Terárium“ z Hradce Králo-vé, „Poutníci“ ze Slavkova u Brna, „Kuče-rovci“, „Turbo“ a skupina „Mavis“.

9. června byl koncertem Pěveckého sdru-žení pražských učitelů zahájen 1. ročník hudebního festivalu „Libáňský hudební máj-Foerstrovy dny 2001“. V dalším kon-

certu se představil Václav Hudeček, ve Starých Hradech Kateřina Kach-líková s Fr. Kůdou, pěvecké sbory – libáňský smíšený pěvecký sbor „Smetana“ řízený Zdeňkem Vokurkou a smíšený sbor „Smetana“ z Jičína se sbormistryní J. Komárkovou.

Byla provedena rekonstrukce interiéru kulturního domu, který byl po zrušení osvětové besedy v roce 1991 a jeho převzetí do péče města znač-

ně zdevastován. Kompletně byla vyměněna elektrická instalace, upraveny herecké šatny, WC, jeviště a byly vymalovány všechny prostory.

2006 – před 15 lety

Proběhl 5. ročník festivalu Foerstrovy dny – Libáňský hudební máj. Hostily Nosticovo kvarteto, houslistu Pavla Šporcla, kytaristu Lubomíra Brabce, třináctiletého klavíristu Davida Hausknechta.

2011 – před 10 lety

Uskutečnila se velká investiční akce – zavedení vodovodu do Křešic.

z archivu Josefa Stránského a z kronik města Libáně sestavila Mgr. Jitka Šedivá

SPORT

TJ SOKOL LIBÁŇ

Vážení čtenáři, tak jsme se konečně dočkali, opatření se pomalu rozvolňují, začínáme opět s fotbalem. Po více jak půlroční pauze můžeme opět nastupovat k zápasům. Od 29. 5. 2021 se obnovila činnost, příprava, žáci i muži s radostí nastoupili na hrací plochu. Utkání, která se sehrají, se nepočítají do žádné tabulky, cílem je nastartovat aktivity po dlouhé odmlce a vrátit tak hlavně dětem pohyb a radost ze hry.

Prozatím se bude hrát čtyři víkendy, pak je plánována letní přestávka a začátkem srpna bychom se měli dočkat startu nové sezóny. Doufáme, že ji dohrajeme a nebude znovu přerušena. Věříme, že se na restart soutěží těší i naši věrní diváci, které tak srdečně zveme.

Samozřejmě nesmíme zapomínat i na údržbu hřiště a celého areálu. Provedli jsme pohnojení trávníku, doplnili jsme střešní krytinu nad střídačkami, natáhli nové pletivo a plánujeme postřík trávníku proti nežádoucím travinám.

Nezbývá tedy, než se jen těšit na fotbalová klání, užívat si pohody a zdraví a doufat, že se nebude opakovat loňský rok. Díky všem.

Jan Smetana

VÍTĚZ JHL 2020? DOUFEJME, ŽE HC LIBÁŇ!

Většinou zde píší o kopané, ale nesmím také zapomenout na další populární sport, a to lední hokej. Jak jistě někteří z vás víte, v Jičínské hokejové lize (JHL) neregistrovaných působí tým HC Libáň. Musím se vrátit zpět v čase, a to do března roku 2020. V této době se částečně odehrálo finále Jičínské hokejové ligy. Tým HC Libáň se dostal do tohoto finále již počtvrté. V předchozích třech případech se vždy musel sklonit před HC Sklepy Nová Paka a skončil tak na druhém místě. Ve zvrát jsme začali věřit 9. března roku 2020, to se nám do cesty postavil HC Revival Jičín. První finále nabídlo skvělý zápas plný zvratů a nakonec vítězství našeho týmu 9:6 (2:0, 2:6, 5:0). Druhý zápas série hrané na dvě vítězná utkání byl naplánován na sobotu 14. 3. 2020 – ale bohužel již na něj nedošlo, vlivem pandemie covid-19 byla sezona ukončena.

Chvilí jsme si mysleli, že je vše jasné, tím, že jsme vyhráli úvodní utkání jsme se pasovali do role vítězů. Jenže vše bylo jinak, vedení soutěže vyhlásilo hlasování, které mělo rozhodnout o tom, jak vše dopadne. Zde se zřejmě ukázal velký patriotismus „Jičíňáků“ a bylo rozhodnuto, že nebude žádný vítěz vyhlášen, jelikož nebyla soutěž dohrána do konce. Nakonec jsme po hlasování v týmu rozhodli, že to v žádném případě nenecháme jen tak a pokusíme se dokončit to, co jsme tak krásně rozjeli. Dohodli jsme se tedy se soupeřem, že finále dohrajeme na úvod nové sezóny. Ani to se však nestalo, covid nás opět „porazil“ a na led jsme se vůbec nedostali.

Až nyní, po zhruba třinácti měsících, to vypadá, že nakonec dle vyjádření vedení JHL budeme přece jen vyhlášeni za vítěze. Ten, kdo se ale trochu věnuje sportu, jistě ví, že největší radost z úspěchu si člověk vychutná přímo po vítězném zápase na ledě. Pokud se tak ale stane, bude to velký úspěch novodobé historie libáňského hokeje!

Jan Smetana

STOLNÍ TENIS V ODDÍLU TJ SOKOL LIBÁŇ

Zdravíme přátele zelených stolů a čtenáře novin Libáňska. Za oddíl stolního tenisu přinášíme jen pár informací o dění v našem sportu.

Po anulování sezóny 2020/2021 se již chystáme na přihlášení a start sezóny 2021/2022. Do mistrovských soutěží okresu Jičín přihlašujeme A mužstvo do 1. třídy, B mužstvo do třídy 2. a dále mužstvo žáků.

S trénováním se začalo až nyní po otevření sportovišť a pevně věříme, že nová sezóna proběhne bez nových zákazů a opatření.

Na závěr musíme poděkovat vedení Města Libáň za nezištnou pomoc pro zajištění hrací místnosti při opravě tělocvičny ZŠ.

Přejeme krásné slunné dny a jen pěkné chvíle prožité při jakémkoli sportování. SPORTU ZDAR!

Za oddíl stolního tenisu vás všechny moc zdraví

Vlastimil Horák

AKTUÁLNÍ INFORMACE O LETNÍM DIVADLE V LIBÁNI

Vážení příznivci kultury a cvičení, zajisté všichni sledujete vývoj pandemie, která do značné míry stále omezuje kulturní a sportovní aktivity. Divadelní hra Slaměný klobouk, která se měla hrát 19. 6. 2021 je přesunuta po vzájemné dohodě s Městem Libáň do Domu kultury v Libáni na sobotu 21. 8. 2021. Divadelní vystoupení je herecky početné se zajímavými tanečními a hereckými prvky.

Původně ohlášená hra „(Ne)prodejné manželky“ na 10. 7. 2021 od 20 hodin je na základě potvrzení se spolkem Divadlo TJ Roprachtice ponechána beze změny v původním termínu. Po představení bude zajištěna živá hudba jak k poslechu tak i tanci.

Na závěr chceme informovat, že během prázdnin dojde k obnově cvičení jógy a v prostorách sálu proběhne ucelený soubor cvičení pro ženy během měsíce července pod vedením lektorky pí. Gabriely Petrányiové. Objednávky na tento prodloužený víkend lze podávat na tel.: 602487693.

Ing. Milan Drozen, starosta Tělocvičné jednoty Sokol Libáň